

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff.
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer,
Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 12. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich

MARCH 15, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Raging Of The Heathen

Why do the heathen rage, and the people imagine a vain thing? The kings of the earth set themselves, and the rulers take counsel together, saying, Let us break their bands asunder, and cast away their cords from us.

Ps. 2:13.

Foolish raging!

The heathen furiously rage!

And shall not He, that sitteth in the heavens, laugh?

For, they are raging, they set themselves in battle array and they take counsel together, they plot and conspire, against the Lord and His Anointed!

Concretely their fury is directed against the Anointed of Jehovah. Their deepest purpose is to rage against the Lord. But Jehovah is in the heavens. He doeth whatsoever hath pleased Him. Him their fury cannot reach. But to give vent to their fury against the Lord they rage against His Anointed. Does not the Anointed of Jehovah represent Him in the earth, in the visible creation, in the world of our experience? Is not an anointed one a servant of the Lord, one that is endowed with power and authority from on high to appear officially as of the party of the living but invisible God, to speak for Him, to act upon His authority, to rule in His name? Hence, against this Anointed of the Lord they rage and plot and prepare the battle for the very reason that He is the Lord's Anointed!

Who may he be?

Against whom are all the powers of the world so furious?

He is David!

And David is, first of all, the son of Jesse, who was called from tending his father's sheep to become the

king of Israel. To be sure, the second Psalm is strongly prophetic and speaks ultimately of the Messiah and His kingdom. Hardly a Psalm is quoted so frequently, comparatively, in the New Testament as this little jewel among the songs of Israel. But a mistake we would make nevertheless, if we would interpret this psalm immediately in the light of its ultimate realization and significance, and not consider, first of all, that its prophecy has a historical-typical basis. The Anointed of the Lord mentioned in this inspired bit of Hebrew poetry is the one that speaks in verse seven: "I will declare the decree: the Lord hath said unto me, Thou art my Son; this day have I begotten thee". And the subject of that sentence is the author of this psalm. And the author of this psalm is David, Israel's royal singer. For thus did the Church of the new dispensation refer to this prophecy, when it broke forth in prayer and praise: "Who by the mouth of thy servant David hast said, Why did the heathen rage, and the people imagine vain things?"

David, the son of Jesse, was the Lord's anointed.

Was not Israel the kingdom of God? And was not David the man after God's own heart, foreordained, called and empowered to represent Jehovah in this kingdom, and, on the basis of the Mosaic legislation, to rule in God's name? And were not many nations made subject unto him? And did they not hate him, and hate the law of the Lord, His people and His cause? . . .

But the Scriptural term *David* is also David's house, the generations of the son of Jesse!

For, with David God had established His covenant And as always, so also this covenant is made with him and his seed, in the line of his continued generations. It is of this eternal covenant, of these sure mercies of David, that Psalm the eighty-ninth sings: "I will sing of the mercies of the Lord for ever: with my mouth will I make known thy faithfulness to all generations. For I have said, Mercy shall be built up forever: thy faithfulness shalt thou establish in the very heavens. I have made a covenant with my chosen, I

have sworn unto David my servant, Thy seed will I establish forever, and build up thy throne to all generations. . . . I have laid help upon one that is mighty; I have exalted one chosen out of the people. I have found David my servant; with my holy oil have I anointed him. With whom my hand shall be established; mine arm also shall strengthen him. The enemy shall not exact upon him; nor the son of wickedness afflict him. And I will beat down his foes before his face, and plague them that hate him. But my faithfulness and my mercy shall be with him, and in my name shall his horn be exalted. I will set his hand also in the sea, and his right hand in the rivers. He shall cry unto me, Thou art my Father, my God, and the rock of my salvation. And I will make him my firstborn, higher than the kings of the earth". . . .

And how the heathen are always furious and rage against David and his house in his generations!

How often the kings of the earth set themselves against him and his people and gather against Jerusalem and the daughter of Zion to destroy them from the earth!

Yet, in deepest sense and in its ultimate realization this Psalm speaks of the Christ, of Whom David and his house were but types and shadows, and in Whom the line of David's generations culminates. The covenant with David is essentially the covenant of the triune God with Him, Whom He had appointed to be heir of all things, both in heaven and on earth. To Him God said, before the world was: "Thou art my Son, this day have I begotten thee", an eternal Word of God finding its historical realization in the resurrection of our Lord. To Him He made known the decree, which in time the Christ announces and for the realization of which He suffers and battles to the end: "Ask of me and I shall give thee the heathen for thine inheritance, and the uttermost parts of the earth for thine possession". He is the Anointed of Jehovah Who shall sit on the throne of David, not in its earthly form, but in its eternal and heavenly glory; not as ruler over earthly nations, but as king over all things in heaven and on the earth. . . .

This is evident from the Psalm itself.

This is plain from all the Scriptural passages where this prophetic song is quoted.

Thus the Church understood it in Acts 4:25-27: "Why did the heathen rage, and the people imagine vain things? The kings of the earth stood up, and the rulers were gathered together, against the Lord and against his Christ. For of a truth against thy holy child Jesus, whom thou hast anointed, both Herod and Pontius Pilate, with the Gentiles and the people of Israel, were gathered together". . . .

He is the Lord's Anointed!

It is He that is in David, that is the Root of David, and because of Whom the heathen rage against the son of Jesse!

He it is that is always in the loins of David's generations, and upon Whose destruction the powers of darkness are bent when they are furious against David's house!

It is He that finally appears as the holy child Jesus, against Whom all the powers of hell are let loose!

And why?

Does not David rule in righteousness, in the name of the Lord?

Does not Jesus of Nazareth speak the words of eternal life and pass through the land doing good, always good?. . . .

Why, then, do the heathen rage?. . . .

Foolish raging!

Wicked fury!

O, how they rage!

How wickedly they set themselves against David and his house and his throne and kingdom in the old dispensation! Was ever royal house hated as was the house of David? Was ever kingly dynasty the object of so unreasonable, insane, insatiable hatred as was the line of David's generations? Could not they, and the people under their dominion with them lament in truth: "Many a time they have afflicted me from my youth; the plowers plowed upon my back, they made long their furrows"?

Why do the heathen rage?

Why are they so furious against the Christ, when in spite of all the attempts of the powers of darkness to prevent His coming, He finally appears?

Is not their fury insane? How they are all gathered against that one Man, the holy child Jesus! Big men, men of power and authority, kings and rulers of the earth, men of renown and power in the church, leaders of the people and the people themselves, Jews and Gentiles, Pharisees and Sadducees, Herod and Pilate, Caiaphas and Annas, the Sanhedrin and the Roman soldiers,—all are set against Him, and their fury seems to be inexhaustible! Does it not appear insane when Herod, plotting to destroy the child Jesus, determines upon the wholesale slaughter of all of Bethlehem's children? Is there not something irrational in the way they are forever watching Him, Who passes through the land doing good? How they spy upon Him! How they attempt to catch Him and kill Him almost from the very beginning of His public ministry! How they plot and conspire and lay their snares in secret! And, when they finally find a traitor, that will sell his own soul for thirty pieces of silver, and take Him captive in the dark garden of agony, how they rage! They come against Him, Who was defenseless and never carried a sword, armed to the teeth, as against an evil-doer; they bring all kinds of insane accusations against Him; they beat Him and buffet Him; they spit upon Him and blindfold Him; they mock at Him and revile Him; they scourge Him till the blood runs down His

back; they crown Him with a crown of thorns and clothe Him in the mock-royal robe; they try to satisfy their wrath by inflicting upon Him the most cruel and the most shameful death, the death of the cross; and even then they are not satisfied, still they rave and rage, and mock and revile!

Did ever man suffer as He suffered?

Was ever man the object of hatred as He was hated?

Did ever all the world rage as they raged about Him?

And why?

An accusation they cannot find. To any evil deed they cannot point. Even when the Roman governor asks them the question: why? they can only answer, that they would not have brought Him unto Pilate if He were not an evil-doer. And, when Pilate, in spite of Himself, must express the verdict that he can find no evil in the man, all they are able to reply is: Crucify Him! Away with Him! Give us Barabbas and let Him be crucified!

Why do the heathen rage?

A rational answer there is not. But there is the reply of sin: "Let us break their bands asunder and cast their cords away from us!"

That is their purpose.

The desire to realize that purpose motivates them in their fury.

Wicked rebellion incites them!

Insurrection against the Lord and against His Anointed!

Their bands, the bands of Jehovah and His Anointed, they break; their cords they would cast away from them in their fury.

Bands of righteousness and truth, of holiness and love they are; the cords of the precepts of the Most High they have in mind. For these are the bands of the Lord, and these are maintained by His Anointed.

Time was, when man's inner life, his heart and soul, his mind and will and all his inclinations and desires were harmoniously united by these bands and cords of the Lord. From within man was bound by them. For in true righteousness, holiness, truth, the Creator of heaven and earth had formed him. Then he did not feel them as bands that limited his liberty. Bound from within by the cords of the Lord he was truly free. . . .

But the arch-liar came. . . .

And the deadly poison of the lie was instilled into man's heart: Ye shall be like God. . . .

And he felt the bands of Jehovah, of the love of God, of truth, righteousness and holiness as cords of oppression!

His liberty he felt as bondage!

And ever since he raised the cry of insurrection: let us break their bands asunder, let us cast their yoke away!

And God sent His Anointed.

And the Anointed approached man with the cords of the Lord.

And they became furious! Away with this man! Crucify Him!

Why do the heathen rage?

Wicked rebellion!

Vain imagination!

Why do the people imagine a vain thing?

For a vain thing, an empty thing, a thing that is impossible of accomplishment, that must needs end in utter and complete failure, do they imagine!

Do they not see? Have they no understanding? Can they not perceive the utter vanity of setting themselves against the Lord and His Anointed? Do they not understand that He that sitteth in the heavens shall laugh at their futile raging? Do they not hear the thunder of the decree, announced by the Lord's Anointed: Henceforth shall ye see the Son of man, sitting at the right hand of God, and coming with the clouds of heaven? The Lord hath said unto me!?. . . .

They hear not, neither do they see, nor do they understand with their heart!

And they rage and rave against the Lord and His Anointed!

And, behold, they seem to succeed!

The Gentiles in conjunction with carnal Israel set themselves against David and his house. And they appear to have the victory! The house of David appears to be destroyed. The throne of Israel is cast into the dust. First Ephraim breaks his bands asunder and casts his cords away. Judah alone is left. Then the powers from without ally themselves with wicked Israel from within, and David's house is robbed of its glory and power! In captivity the glory of the Lord's Anointed is trampled under foot. A plaything of the nations is the royal dynasty that was to have dominion forever. The tree of David is cut down to the ground.

Yet, the Root of David remains!

The root of Jesse!

A root in a dry ground, but a root, nevertheless! And it lives! And it sprouts! It yields a branch! And it grows! And the heathen recognize Him! This is the Lord's Anointed, indeed! The heir! And again they rage, and again they seem to overcome! They destroy Him from the earth!

But He rises from the dead!

And He is exalted to glory, high in the heavens, far above all principality and power!

And He comes again, the Lords' Anointed!

To establish His Kingdom forever!

Hosanna in the highest!

H. H.

EDITORIALS

Misverstand

Zoo nu en dan viel het ons op, afgaande op uitdrukkingen, die we in verschillende Nederlandsche bladen in den laatsten tijd lazen, dat men in ons vroeger Vaderland de gedachte is toegedaan, dat de strijd, dien wij hier voerden en nog strijden over de kwestie der gemeene gratie, een ander karakter draagt, langs een andere lijn zich beweegt, dan het geschil, dat in de laatste jaren zich ook in Nederland op dit punt heeft ontwikkeld.

Hier loopt het geschil hoofdzakelijk over zulke kwesties als de roeping, de prediking des Evangelies, in verband met de verkiezing tot zaligheid en de onmacht des menschen om de aangeboden verlossing aan te nemen.

Daar echter betreft het geschil meer een kultuurkwestie, het probleem van "natuur en genade", de breede vraag van de houding van den Christen tot "de wereld".

Hier gaat de strijd eigenlijk over de Arminiaansche leer der algemeene genade.

In Nederland denkt men zich opnieuw in op de z.g.n. gemeene gratie, waarop Kuyper in zijn bekend werk hierover het oog had.

Toch is dit niets anders dan misverstand.

Een misverstand, dat misschien te verklaren is uit het feit, dat men in Nederland weinig aandacht heeft geschonken aan onzen strijd hier, totdat de Synode van Kalamazoo had gesproken en de "Drie Punten" had geformuleerd.

Wie echter gelezen heeft, wat wij vóór 1924 hebben geschreven, weet wel beter.

Het is waar, dat de Synode van Kalamazoo de aandacht vestigde op de prediking des Evangelies, op het "algemeen, welmeenend aanbod van genade en zaligheid" als een bewijs van gemeene gratie. Zij verviel daarmede principieel wel terdege in de Pelagiaansche dwaling, dat "God wil, dat alle menschen zalig worden, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel". Hoe zou anders ooit eene "gunstige gezindheid Gods", tot openbaring komend in dit "algemeen aanbod", kunnen worden verklaard, dan uit den wil Gods om, wat Hem betreft, alle menschen te redden?

Dat de Synode van Kalamazoo op dezen dwaalweg terecht kwam, is gemakkelijk te verklaren. Men zocht destijds naar een stok om ons te slaan. Wij moesten kerkelijk veroordeeld worden. Zou dit echter met eenigen schijn van recht kunnen geschieden, dan moest men zich wel beroepen op de belijdenis. Nu spreekt onze belijdenis metterdaad niet over de "gemeene gra-

tie" in den Kuyperiaanschen zin van het woord, behalve, dat ze den term eenmaal op de lippen der Remonstranten legt. Op de Synode van Dordrecht ging het over de particuliere genade Gods de zaligheid der menschen betreffende, tegenover de algemeene genade der Remonstranten. Toen dus de Synode van Kalamazoo toch in de belijdenis naar bewijs-materiaal zocht tegen ons en vóór de gemeene gratie, moest dit er wel op uitloopen, dat de lijn van het verschil verlegd werd, zoodat het van toen aan hoofdzakelijk liep over het "puntje van het eerste punt", dat God in de prediking des Evangelies genade bewijst aan allen, die haar hooren.

Een poging om Kuyper's gemeene gratie te verdedigen, liep metterdaad uit op de Pelagiaansche dwaling.

Dit verandert echter het feit niet, dat oorspronkelijk het geding over deze Pelagiaansche dwaling niet liep.

Het ging wel degelijk over de organisch-antithetische ontwikkeling aller dingen en over het "probleem" van de verhouding van "natuur en genade". Onze strijd verschilde in geen enkel opzicht van het verschil, dat thans in Nederland openbaar wordt.

Alleen maar, terwijl ook zij, die in Nederland kritiek beginnen uit te oefenen op Kuyper's voorstelling der gemeene gratie (en dat doen mannen als Dooyeweerd, Vollenhoven, Schilder zeer zeker), nog altijd weigeren om met die voorstelling in beginsel te breken, en meenen, dat ze het "leerstuk" der gemeene gratie in bescherming moeten nemen, hebben wij gemeend, dat heel die theorie ons op een verkeerd spoor leidde en radikaal met haar gebroken.

Dat dit waar is, zal voor ieder duidelijk zijn, die kennis neemt van onze eerste geschriften over deze kwestie. Lees b.v. in "Niet Doopersch Maar Gereformeerd" ons "Een woord aan onze Kerken", waaruit we het volgende hier aanhalen:

"De strijd in onze kerken begint zich zoo langzamerhand samen te trekken op het stuk der genade, met name op wat onder ons den naam draagt van Gemeene Gratie.

Dit nu was reeds lang te verwachten.

Reeds lang toch ging de strijd in ons midden eigenlijk om dit punt, en we aarzelen niet er aan toe te voegen, dat in beginsel de strijd der laatste jaren altijd over dit stuk geloopt heeft. Aan den eenen kant was er een groep, die steeds meer nadruk ging leggen op het gewichtige van dit leerstuk. Zij dweepten er mede. Zij noemden het een der belangrijkste leerstukken der Gereformeerde beschouwing. Voor hen was dit leerstuk een Boaz in Gods tempel. En bij hen is het schermen met de algemeene genade dan ook aan de orde van den dag. Het is schering en inslag geworden.

Dit is een geschiedenis van enkele jaren.

Ds. J. Groen had er behoefte aan, om dit stuk met

nadruk op den voorgrond te plaatsen ter verdediging van het Unionisme en het Vrouwenstemrecht. Het was in naam der Gemeene Gratie, dat onze mannen werden aangeraden zich aan te sluiten bij de Unions. En het was in naam van ditzelfde leerstuk, dat onze vrouwen naar de stembus moesten en mede moesten helpen aan de verbetering der wereld. De groep, die in de vroegere 'Christian Journal' schreef, met Prof. Van Andel aan het hoofd, legden op de gemeene gratie nadruk om een ruimere wereldbeschouwing en een vrijere beweging in de wereld te handhaven en ingang te doen vinden. En wie daarvoor vreesde kreeg al spoedig het brandmerk van Anabaptist. En zoo is er langzamerhand onder ons een richting gekomen, die met de Gemeene Gratie dweept, de antithese, de tegenstelling tusschen Gods volk en de wereld vergeet of ontkent, en die het er metterdaad op toelegt, zij het dan ook zonder het bepaald alzoo te willen, dat we ons met de wereld vereenzelvigen en in de wereld ten onder gaan.

"Daartegen hebben wij van het begin gewaar-schuwd. We hebben met woord en pen tegen deze toe-passing der Gemeene Gratie geageerd. Maar we hebben ons ook op dit stuk, zooals het vooral door Dr. A. Kuyper is ontwikkeld, ingedacht, en we zijn tot de con-clusie gekomen, dat deze verwereldlijking niet alleen te wijten is aan een verkeerde toepassing dezer be-schouwing, maar dat de beschouwing zelf indruischt tegen onze Gereformeerde belijdenis en tegen de Schrift, en daarom niet deugt. En we hebben ons met alle vrijmoedigheid hierover uitgesproken."

Ge ziet hier gaat het in het geheel nog niet over het Evangelie en een algemeen aanbod van genade.

Dit element werd eerst later in den strijd inge-dragen.

Het ging hier nog louter over de kwestie der ge-meene gratie, zooals die door Kuyper werd voorge-dragen en beantwoord.

Het was wel terdege een kwestie van de "kultuur", van onze verhouding tot de wereld, de kwestie of God's volk ten allen tijde en overal moet leven uit het beginsel der wedergeboorte, tegenover de wereld, die leeft uit het beginsel der zonde, of dat er een gemeene genade is, waaruit Gods volk en de wereld samen kunnen leven en werken.

Hetzelfde is ook duidelijk uit hetgeen we schreven in "Van Zonde En Genade", p. 85:

"Thans staan we derhalve voor de vraag, hoe we ons de ontwikkeling der geschapene dingen, in onder-lingen samenhang, hebben te denken. Beperkter mo-gen we ons deze huidige kwestie niet stellen. Want wel is onze verhouding tot de wereld hier het punt, waar het eigenlijk om gaat; maar die relatie wordt juist geheel beheerscht door de oorspronkelijke natuur-lijke saamhoorigheid van alle creaturen, en hunne te-genwoordige geestelijke ongelijksoortigheid vanwege

de beginselen van zonde en genade. Wij zullen dus hebben na te gaan de organische ontwikkeling van het geheel der geschapene dingen, in hunne natuurlijke saamhoorigheid en geestelijke verscheidenheid. Bij alle beperking van dit probleem bestaat er groot ge-vaar, dat men zich verliest in bijzonderheden, en van-wege de boomen het bosch niet ziet. Terwijl ander-zijds deze breede opvatting geheel in overeenstemming is met het doen der H. Schrift, die beide, in betrekking tot schepping en herschepping, steeds alle dingen in verbanding stelt met elkander en met Christus en Diens Koninkrijk. Christus' is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creature. Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij troonen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen; en hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan tezamen door Hem. En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij, die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in alles de eerste zou zijn. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid wonen zou; en dat Hij, door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen, die in de hemelen zijn'. De histo-rische ontwikkeling der geschapene dingen, in onderlin-gen samenhang van natuurlijke saamhoorigheid en geestelijke vervreemding en verscheidenheid, grijpt al-geheellijk en uitsluitend plaats naar den wil en raad van Gods voorzienigheid in Christus Jezus. En die raad zal bestaan, God zal al zijn welbehagen doen. Hierop wordt door niemand onder ons ook maar het allerminste afgedongen. En ook zal wel door niemand onder ons ontkend worden, dat wij voor de kennis van deze historische realiseering van Gods eeuwig voor-nemen in betrekking tot zijne schepping beperkt zijn tot de H. Schrift als Gods Woord".

Over deze kwestie bieden we ook onze beschouwing in het boven aangehaalde boek, pp. 169-210.

Nu hebben onze tegenstanders metterdaad de aan-dacht gevestigd op enkele boomen en tot nog toe het bosch voorbij gezien.

Ook de Kalamazoosche synode deed dat.

Ze deed aangaande die enkele "boomen" een drietal uitspraken, die als basis moesten dienen, om ons uit te werpen, daar men wel verstond, dat het met de belijdenis alleen niet gaan zou.

En zoo is het gekomen, dat op die punten alle aan-dacht werd gevestigd, en het bredere probleem ver-geten werd.

Dit neemt echter niet weg, dat het bij ons oor-spronkelijk over dat breede probleem ging, en niet over een "algemeen aanbod" en wat dies meer zij.

Van dat breeder probleem boden we een oplossing in "Van Zonde en Genade".

Er is sedert dien tijd, voorzover ik weet, niemand geweest der Christelijke Gereformeerde leiders, die dat probleem onder de oogen heeft gezien, laat staan een andere oplossing dan de onze heeft trachten aan te bieden.

Noch heeft men ooit een poging gedaan om onze kritiek op Kuyper's Gemeene Gratie te ontzenuwen.

Nu men echter in Nederland zich opnieuw op het stuk der z.g.n. gemeene genade begint in te denken, en in verband hiermee ook weer de aandacht heeft gevestigd op onzen strijd hier in Amerika, mogen we wel even de aandacht der broederen aan de overzij van den oceaan vestigen op onze probleemstelling en de oplossing door ons geboden.

Men moet in Nederland niet blijven voortleven in het misverstand, dat het bij ons alleen gaat over de prediking des Evangelies, etc.

En, indien men in Nederland naar een herziening van de "gemeene gratie" streeft, en werkelijk dat leerstuk in bescherming wil nemen, dan is het niet meer dan billijk, dat men kennis neemt van hetgeen wij hierover schreven in "Van Zonde en Genade".

Wij zouden gaarne het oordeel der Nederlandsche theologen vernemen over onze kritiek op Kuyper en onze oplossing van het probleem.

H. H.

NOG EEN MISVERSTAND.

Er is in de laatste maanden ook meer dan eens verwezen naar de vermaning, die de Synode van Kalamazoo aan het slot van hare besluiten inzake de algemeene genade deed uitgaan tot de kerken in het gemeen en in het bijzonder tot de leiders, om het leerstuk der gemeene gratie in nadere studie te nemen.

Voor al in verband met de komst van Dr. Schilder naar ons land, en met het thans algemeen bekend artikel van Ds. H. J. Kuiper tegen die komst waarschuwend, werd, beide in Nederland en hier, de aandacht op dat slotwoord der Kalamazoosche besluiten gevestigd.

Wat kwaad kon er in steken, zoo meende men, dat Dr. Schilder hier zou spreken over de "gemeene gratie", ook al zou hij hier en daar van de gangbare beschouwing afwijken?

Het lag immers geheel op de lijn der Kalamazoosche besluiten, om het stuk der algemeene genade in verdere studie te nemen.

En men schijnt van Christelijke Gereformeerde zijde bij Dr. Schilder den indruk gelaten te hebben, dat men van die zijde dit ook juist bedoelt te doen.

Ook hier is misverstand in het spel, misverstand, waarvan de besluiten der synode te Kalamazoo de oorzaak zijn geworden.

Het is waar, dat die synode dat slotwoord tot de kerken deed uitgaan en er op aandrong bij de leiders, om het stuk der algemeene genade in studie te nemen.

Ze deed dit blijkbaar in den waan, dat ze zich over dit "leerstuk" niet had uitgesproken.

Ze had slechts enkele punten opgesteld!

Feit is echter, dat die punten de Christelijke Gereformeerde Kerken en hare leiders zoo aan banden leggen, dat alle verdere studie hier eenvoudig onmogelijk is. Kalamazoo heeft geen problemen opgelost. De synode van 1924 heeft waarschijnlijk het breede probleem niet eens gezien. Ze had haar oog metterdaad teveel gevestigd op enkele boomen, om het bosch te zien. En bovendien had de waarheid op die synode ook niet "haar vrijen loop". Ze werd al teveel door bij-bedoelingen gemotiveerd. Maar ofschoon ze het probleem niet zag, noch veel minder een oplossing bood, ze is de ontwikkeling der waarheid wel in den weg gaan staan. In de drie punten heeft ze wezenlijk de Kuyperiaansche voorstelling der gemeene gratie kerkelijk geijkt en tot dogma verheven.

En het is natuurlijk niet de bedoeling der Kalamazoosche synode geweest om zich nog eens op die drie punten in te denken, en om de kerken daartoe te vermanen.

De Christelijke Gereformeerde leiders mogen zich wel verder op het stuk der gemeene gratie indenken, mits dit indenken de volgende stellingen niet tegensprekt:

1. Dat de genade Gods in dit leven, beide als gezindheid en werking verstaan, verkoren en verworpenen, allen menschen gemeen is.
2. Dat door eene genadewerking des Heiligen Geestes, buiten de wedergeboorte om, de zonde in den enkel mensch en in de samenleving gestuit wordt, zoodat de mensch niet zoo zondig is, als hij zonder die genadewerking zou zijn.
3. Dat door die genadewerking de natuurlijke mensch in staat gesteld wordt een betrekkelijk goed wereldleven voor God te leven.

Hierdoor is natuurlijk het "terrein" van het tegenwoordige leven geschapen, waarop wedergeborenen en onwedergeborenen uit eenzelfde beginsel der "gemeene gratie" samen kunnen werken.

De antithese is weg.

Het leven der "particuliere" genade is terug gedrongen binnen de wanden der kerk.

Op het breede "terrein" van het wereldleven houdt ge niets anders over dan synthese.

Men deed dus op de synode van Kalamazoo twee dingen. Aan den eenen kant vermaande men de kerken, om de leer der gemeene gratie in ernstige studie te nemen. Aan den anderen kant maakte men deze ernstige studie echter zelf onmogelijk door het aanvaarden van de drie punten.

Vandaar, dat het verwijzen naar die vermaning van Kalamazoo niets anders is dan een holle klank.

Alleen, wie het nog nooit ernstig opnam met die vermaning en dus nog nimmer een poging waagde, om de "gemeene gratie" verder te ontwikkelen binnen de perken door de drie punten gesteld, kan naar die vermaning verwijzen en zich er op beroepen.

Zoo lang de drie punten er zijn en worden gehandhaafd, komt er van die verdere studie niets.

Niemand heeft het tot nog toe gewaagd.

En wie het ooit zou probeeren, zou spoedig de onmogelijkheid er van inzien.

De drie punten moeten eerst uit den weg.

Dan eerst kan men weer beginnen.

H. H.

IK HERHAAL MIJN VRAAG.

In verband met het artikel van Ds. H. J. Kuiper tegen de komst van Dr. Schilder deed ik de vraag: "En zou Dr. Hepp ook invloed gehad hebben op den hoofdredakteur van *The Banner*?"

Ik herhaal thans die vraag.

En ik zou er ook gaarne een antwoord op hebben, hetzij dan van Dr. Hepp, van Ds. H. J. Kuiper of van iemand anders, die het weet.

Men heeft mij wel kwalijk genomen, dat ik deze vraag gesteld heb in het publiek. Maar niemand gaf een antwoord op mijn vraag. En dat ware toch niet moeilijk geweest. Werd Kuiper niet door Hepp beïnvloed, men zegge het even, en ik zal gaarne bekennen, dat ik (ook al waren er wel reden voor in het verleden) Dr. Hepp verkeerd heb voorgesteld in die vraag. Maar men neme het mij niet al te kwalijk, dat ik de dingen, die in 't geniep geschieden, zooveel mogelijk liefst openbaar. Als men van die geniepe dingen zelf veel heeft ervaren, dan ontwikkelt bij iemand van zelf de neiging, om alle geheime werkingen en besprekingen tegen een persoon, meedoogenloos in 't licht te stellen.

En ik herhaal thans de vraag met nadruk.

Ik zal zeggen waarom.

Er wordt hier door een kerkeradslid der betrokken gemeente het volgende verteld.

Dr. Schilder trad in die bepaalde gemeente niet op.

De vraag was: waarom niet?

De zaak was wel op den kerkeraad besproken. Dat was vóór Dr. Schilder naar Grand Rapids kwam. Er waren er wel van den kerkeraad, die er voor waren om Dr. Schilder te laten optreden. De leeraar kwam echter ter vergadering met een brief van Dr. Hepp. En dat besliste de zaak. Men besloot om Dr. Schilder niet te verzoeken.

Als 't niet waar is, laat men het dan even zeggen.

Is 't wel waar, dan wordt het tijd, dat die dingen in het licht gesteld worden.

H. H.

Yankee-Dutch

III.

(This article is a continuation of the one that appeared in Vol. XV, No. 3, pp. 52, 53. Material of a different nature had the preference and till now crowded out this closing article on the above subject. Ed.)

The question remains: what may be the causes that the people of God in the world so often relapse into a jargon of Yankee-Dutch in doctrine and in walk, so that it seems so difficult for them to maintain and confess the pure truth of the Word of God in their generations?

Why do we not, why can we not remain Reformed in doctrine and walk, in confession and life, in the full and pure sense of the word?

The passages from Scripture to which we referred furnish the answer.

In II Kings 17 we find that the attempt is made to instruct those that are foreigners with respect to the covenant and the commonwealth of Israel in the precepts of Jehovah and the knowledge of God's covenant. They did not belong to the people of God. They were not born in the covenant-line. They were introduced from without and had taken up their residence in the land of Israel. They were not God's people. But they were afraid of the lions God sent among them. And for their own safety's sake they sought instruction in the knowledge of God. Hence, a priest of the Lord was sent to instruct these aliens in the precepts of God's covenant. They tried to keep certain religious forms in order to escape the wrath of the "god of the land". But at heart they cared not for Jehovah's service, and they continued to serve their own gods. Yankee-Dutch religion was the result.

Here we may find one of the chief causes of the fact, that the Church is always exposed to the danger of relapsing into Yankee-Dutch in doctrine and life.

Always these foreigners, that are spiritually estranged from God's covenant, are found in the Church of Christ in the world. They are born from the generations of God's people, and they are introduced from without. For, as to the first, all is not Israel that is of Israel. What is born in the Church does not all belong to the seed of the promise. Just as there is always the true, spiritual seed in the generations of believers, so there is always the carnal seed. They are in the Church, but not of the church. They are not born of the promise. In their deepest heart they are ungodly. They love not the truth, but the lie. They care not for the covenant and precepts of the Lord, but they hanker after the things of the world. Often they fall away from the Church in the world, as dead branches drop off the trees, at an early age. In that case they are a cause of sorrow and grief according

to the flesh, but they cannot corrupt the Church. But sometimes they remain, for whatever carnal reason they may prefer to do so. Outwardly they profess the truth, although they are never very definite in their confession. Outwardly they walk in the way of the precepts of the Lord, though they hate to bear His cross. They remain with the Church-visible. And others, for various reasons, join themselves to the Church, although they are not living members of the body of Christ.

These are foreigners, aliens to the commonwealth of the people of God, and will never be anything else. Yet, they are instructed in the knowledge of the truth. They receive instruction in catechism, in the home, in the school. They are under the influence of the Word of God. But at heart they are carnal. They hanker after the world and its lust. They serve other gods. Surely, they do not desire to deny themselves, to take up their cross, to follow Christ. To suffer with Him they cannot consider a privilege of grace. They hate the antithesis. As long as their religion does not bring them into trouble with the world, all is well. But as soon as it demands that they take a stand and make a definite choice, they rebel. The result is that they will oppose the truth in its definite form. Although well aware that they belong to a Reformed Church, whose confession is definite, and whose faith demands a walk distinct from and in antithesis to the world, they gradually try to exert their influence in favor of a "broader view" and a more liberal walk in the world. And if the Church does not watch and these instructed foreigners increase in number and gain in influence, the result will be that the sharp and distinctive lines of the truth are more and more obliterated. Preaching and instruction gradually become "broader", in order to leave room for a walk in fellowship with the world. The Church begins to speak a hopeless jargon of Yankee-Dutch!

A second cause to which we must call attention, and which is closely connected with the first, is mentioned in the passage from Nehemiah 13. There the evil of intermarriage is emphasized. The Israelites took unto themselves wives from the daughters of the Philistines, Moab and Ammon. The result of the union was a mixed race, unholy children born of that wedlock, that spoke half Hebrew and half in the language of the heathen. A Yankee-Dutch brood spoke Yankee-Dutch! What else could you expect.

That this evil of intermarriage is by no means confined to the time of Nehemiah, but is rather frequently practised in our own day, I need not say. Sometimes children of the covenant have no scruples to choose their companions-for-life from the world and to enter into matrimony with downright unbelievers. The pious excuse is sometimes offered that one never knows whether he or she may not be instrumental to bring her or him, with whom the matrimonial relation is

established, to Christ! Lifelong misery is frequently the result. Very few instances excepted, the Lord usually reveals that He is not pleased with our assuming another yoke with the unbeliever. He, who before marriage, perhaps, gave superficial reasons for the hope that he might be "brought to Christ", after marriage usually soon reveals that he is an enemy of the Church. When children are born, their baptism and instruction in the truth of the covenant devolves upon the believing party. There is no unity in the most important thing in life. Cooperation is lacking. When the unbelieving party is the father, he usually refuses to support the instruction of the children in a Christian School. Unless the mother in that case is very strong and is willing to bear the cross she took upon herself by her marriage with an unbeliever, the children will not learn to speak the language of the people of God. They learn the jargon of Yankee-Dutch.

Frequently, however, the marriage-relation is entered into with members of other churches than our own. These are ignorant of the specific doctrine of our churches, are not acquainted with their confession. In such cases two very essential matters ought to be settled before the matrimonial union is accomplished. There is, first of all, the church-question. It is, of course, very important that man and wife belong to the same church. And it ought to be a matter of extreme importance to our young people, when they become acquainted and keep company with young men or women from other churches, with a view to marriage, that the latter are ready and willing to become member with them of the church in which God gave them a place. And this ought to be definitely settled before the marriage is solemnized. A mere promise is not sufficient. The change should be effected before marriage is entered into, nor is there any reason why this should not be insisted upon. But from this follows the necessity of instruction. The question as to our church-membership is a question of conviction, a question of the truth pure and simple. Everyone is in duty bound before God and his conscience to join himself to that church in the world, which is the purest manifestation of the Body of Christ. And this is a question of the truth. One who leaves the church in which God gave him a place from infancy, merely because he desires to take to himself a wife who is a member of a different church, sins before God and his own conscience. And one who joins our churches for the same reason, without regarding the question of the truth, is equally guilty of a grave sin. For by leaving our own church and joining another, except from the heartfelt conviction that in the church we join there is a purer manifestation of the Body of Christ on earth, we help the cause of the false church. These two matters, therefore, which are intimately related, should be settled before marriage.

Often, however, these are the very things that are

neglected. The result is that through marriage parties join themselves to our churches that are not thoroughly instructed in and acquainted with our doctrine, and in their deepest heart are not in sympathy with it. The church is weakened. The element that has no knowledge or a very superficial knowledge of our Reformed truth increases. And also through this cause the church gradually loses hold of the truth and begins to speak Yankee-Dutch.

And in proportion as these evils make their inroads into the Church, the very means we possess to instruct young and old will be corrupted, and Yankee-Dutch will be spoken in the home, in the school, and in the Church. How can it be different? A stream rises no higher than its source. If by the people at large, that constitute the Church in the world, the pure truth is no longer known, maintained and confessed; if the carnal element increases and gains in influence and succeeds in introducing its Yankee-Dutch into the Church, it will not be long before the same jargon is heard in the Christian School, in the Catechism-room, from the pulpit. For, these Yankee-Dutch supply our colleges and seminaries with students, and they presently become teachers and preachers. And from the same Yankee-Dutch source school-boards and consistories are filled. Under the cloak of a Reformed confession Arminianism is being taught and preached. And under a pretense of Christianity the children of the covenant are led into the world.

Do not say that these things are rather abstract and not real dangers among us. They are so real that, unless one rather willfully closes his eyes to the truth, one cannot help to ask the question whether the Christian School is not a lost cause. When one pays attention to the instruction that is actually given in our schools; considers the large place given to various sports, so that in some cases the Christian School actually and very seriously interferes with Catechetical instruction; watches the silly programs, plays, pageants, movies, that are offered in the name of Christianity; listens to graduation speeches (and I have heard some that are Pelagian and others that are modern) that are delivered, how can one help to be filled with dismay and gloomy apprehensions for the future of the Christian School and even for its present state? If one loves the pure Hebrew and detests Yankee-Dutch, he will love and work for the Christian School, indeed; but he cannot be enthusiastic about an institution that bears the name of a Christian School, while it teaches our children and youths the hopeless jargon of Yankee-Dutch.

Eternal vigilance, therefore, is plainly our calling. We must watch and pray. Watch as individual Christians, and watch as officebearers in God's Church on earth. Watch over ourselves, lest we forget the pure language of the Word of God and lapse into the corrupt idioms of false doctrines; watch over our pulpits and

catechism-rooms, our homes and our schools. And we should put on the whole armor of God, and fight the good fight, never compromising with the enemy, giving no quarter. For we wrestle not with flesh and blood, but against principalities, against powers, against the rulers of the darkness of this world, against spiritual wickedness in high places. Wherefore, my beloved brethren, be ye steadfast, unmoveable, always abounding in the work of the Lord, knowing that your labor shall not be vain in the Lord!

H. H.

As To Writing Pamphlets

Recently it occurred more than once that some well-meaning brethren in the West considered certain articles I wrote in the Standard Bearer, particularly in connection with the coming of Dr. Schilder and the criticism of Rev. H. J. Kuiper, sufficiently important to be published in pamphlet form.

Without consulting me, or even informing me about it, they took these articles to the printer, transformed them into pamphlets, signed my full name to them, and distributed them among the public in their neighborhood.

I hereby inform the recipients of such pamphlet that I am in no wise responsible for such publications.

Of course, I am responsible for the contents as they appeared in our Standard Bearer.

But for their appearance in pamphlet-form I disclaim all responsibility.

There is a difference between publishing an editorial and printing and distributing pamphlets.

When the latter is done you leave the impression that you consider the material of special importance and that you wish to use it for propaganda purposes.

And the particular articles that were published and distributed in pamphlet form by the brethren in the West, I do not consider of such special importance at all.

Yet, by the form in which these pamphlets were issued, without an introduction by the pamphlet-maker and with my name signed in full at the bottom, the readers must receive the impression that I am personally responsible for their publication.

I am not.

And I kindly request that the brethren involved in the future refrain from the publication of any pamphlets under my name without my consent.

H. H.

Voorbereidend Werk Voor Synodes

Dr. S. Greydanus schrijft in *De Reformatie* enkele artikelen onder het opschrift: "De kerken in Synode samengekomen." Het laatste artikel, dat we hierover lazzen, handelt over de noodzakelijkheid van contact tusschen de breedste vergaderingen der kerken en de mindere vergaderingen. We geven het hier door:

Onze kerken in Nederland kunnen wel niet anders dan door afvaardiging hare gemeenschappelijke zaken bespreken en beslissen en hare onderlinge verhoudingen regelen. Maar deze afgevaardigden-Synodes zijn geene Synodes van kerken. Dat moet wel bedacht worden.

Om nu deze afgevaardigden-Synodes iets meer aan het beginsel en ideaal van "de kerken samengekomen in Synode" te kunnen doen beantwoorden, althans in hare werkzaamheden en beslissingen, is in de eerste plaats noodig, dat wat op of door die Synodes behandeld moet en zal worden, zooveel mogelijk en zoo vroeg mogelijk aan de kerken bekend gemaakt worde. En dan moet dat voor zoover doenlijk in de kerkeradsvergaderingen besproken worden, om inzicht daarin te verkrijgen en om in het licht te doen treden, wat duister is, of waarin verkeerdheden of gevaren kunnen schuilen. Met dit licht en de argumenten en de bezwaren komen dan de afgevaardigden van de kerkeraden ter Classisvergadering. En daar moet alles wederom goed besproken worden. Alle kerkeraden komen door hunne afgevaardigden daar hun inzicht of hunne behoefte aan licht te dezer zake, hun argumenten voor of tegen, bijeenbrengen, om die onderling te bespreken. Met het resultaat dier bespreking gaan deze afgevaardigden der Classis ter particuliere Synode, waar opnieuw op deze wijze gehandeld wordt. En met het resultaat der bespreking ter particuliere Synode komen hare afgevaardigden ter generale Synode, waarop dan de eindbespreking kan plaats vinden en de beslissing kan vallen.

Ondertusschen hebben dan ook de kerkelijke bladen over de te behandelen onderwerpen kunnen schrijven, om te doen kennen wat die onderwerpen beteekenen, wat de gevolgen van een of ander zullen zijn, welk licht er over schijnt van de Heilige Schrift uit. Aldus kan de bespreking en de beslissing ter Synode meer eene zaak der kerken zijn. Al het licht uit alle de kerken kan dan ter Synode schijnen.

De mindere vergaderingen beslissen niet,

doch bespreken slechts, en deelen haar inzicht mede, met hare gronden voor of tegen.

Er is gezegd, dat het niet noodig zou zijn, dat het ter Synode, particulier en generaal, te behandelen werk, vooraf bij de kerken bekend zij, en in de mindere vergaderingen, kerkeraden, classisvergadering, particuliere Synode, als ook in de pers, besproken wordt, en dat de te behandelen rapporten zoo spoedig mogelijk aan de kerken en verder aangeezenen toegezonden worden. Dat is echter een gansch verkeerd zeggen. Dat gaat uit van de meening, dat die enkele tientallen afgevaardigden wel in staat zijn, in korten tijd alles goed te behandelen en met volkomen kennis van zaken en doorzicht te beslissen. En dat die enkele tientallen van afgevaardigden de kerken zijn, en het maar voor en over die kerken te zeggen hebben. Dat rust op, en gaat uit van, de gedachte der hierarchie. En dat bedenkt niet genoeg de beperktheid van inzicht en krachten der afgevaardigden ter Synode.

Ter Synode kan lang niet alles door alle afgevaardigden genoegzaam doorzien worden om met klare kennis er over te oordeelen en te beslissen. De wijze van werken, waartoe het vele, dat ter Synode behandeld moet worden, wel noopt, brengt mede, dat er groeps-gewijze, zoowel wat de zaken, als wat de leden betreft, gewerkt wordt, en bij die groepen weer de onderwerpen onder de enkele personen ter voorbereiding verdeeld en aan hen opgedragen worden, zoodat velen ter Synode van hetgeen beslist moet worden, weinig afweten, aldus moeten afgaan op de voorlichting van anderen, en de betreffende stukken zelf niet kunnen nagaan; de eene groep ten aanzien van de andere groep, en in elke groep de verschillende leden onderling; al worden natuurlijk in elke groep de aan haar ter voorbereiding gegeven onderwerpen alle afzonderlijk en door de leden te zamen besproken, en evenzoo alle onderwerpen van verschillende groepen door de geheele Synode.

Die enkele tientallen afgevaardigden met de praeadviseurs kunnen in die enkele weken bij dien velerlei arbeid het licht van alle kerken niet missen. En daarom moet dat licht tot haar komen door de voorafgaande behandeling in kerkeraden, in classisvergaderingen, in particuliere Synodes, in de pers.

Hiermede is de leiding en het licht des Heiligen Geestes bij de meerdere vergaderingen en in de generale Synodes niet vergeten, noch ontkend. Daarover wordt later gehandeld. Maar de leiding en het licht des Heili-

gen Geestes worden ook niet voorbijgezien, noch geloofend, wanneer men tot de dienaars des Woords zegt, dat zij tevoren goed hun tekst moeten bestudeeren en dat zij niet maar onvoorbereid mogen optreden, alsof de Heilige Geest het dan wel plotseling hun geven zou wat zij spreken moeten.

De voorbeelden zijn er van synodale dwaling en van verkeerde synodale besluiten. De Heere heeft aan Synodes geene leiding toegezegd los van de kerken en zoo, dat zij nimmer zouden kunnen feil gaan.

En dus moeten de kerken medewerken, alle. En dat kunnen zij slechts, wanneer zij tevoren kennis hebben van wat te behandelen is, voor zoover dat althans mogelijk is, en daarover op de genoemde wijze beraadslagen, om aldus het haar gegeven licht ook ter Synode te doen schijnen.

De behandeling en beslissing ter Synode moeten maar niet die zijn van de enkele tientallen van afgevaardigden, maar zooveel het kan metterdaad van de kerken.

Daarom geene uitsluiting der kerken door haar te onthouden de kennis van wat te behandelen is, van rapporten, en van hetgeen te harer kennis gebracht kan worden.

Niet die enkele tientallen Synodeleden zijn de kerken. En ook hebben dezen maar niet los van de kerken en over de kerken te beslissen.

Geene hiërarchie van enkelen, al zijn dit ook eenige tientallen.

En geene inbeelding bij deze enkele tientallen, alsof zij het wel alleen zouden kunnen, en als ware hun de onfeilbare voorlichting en leiding des Heiligen Geestes toegezegd.

De zaken, die ter Synode te behandelen zijn, zijn zaken der kerken. Daarom moeten daarin ook zooveel dit kan, de kerken zelve handelen. En daarvoor is noodig, dat die kerken tevoren kennis hebben van wat ter Synode in bespreking zal komen en beslist moet worden, en wel spoedig mogelijk en vroeg genoeg, opdat zij ook gelegenheid hebben er door behoorlijke samenspreking zich een denkbeeld over te vormen.

Behartigingswaardige wenken!

Wie denkt bij het lezen van bovenstaande woorden niet terug aan de Synode van Kalamazoo 1924 en den onmiddellijk daaraan voorafgaanden tijd?

Op de Mei-vergadering der classis moesten de stukken nog in der haast worden klaar gemaakt voor de synode, die in Juni zou vergaderen! Het meerendeel der afgevaardigden ter classis verstond van de zaak letterlijk niets. Wat zouden de afgevaardigden ter synode, met name de ouderlingen, die van heinde en

ver kwamen, schier geheel onvoorbereid, er dan van verstaan hebben?

Doch ze stemden!

En ze hiepen mede om de "Drie Punten" als gereformeerd dogma te ijken!

En om ons de kerken uit te bannen!

Ja, de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent hebben veel om over na te denken.

Geve God, dat ze het nog eens in oprechtheid mogen doen!

H. H.

Correspondentie

Door lange en minder aangename ervaring geleerd, heb ik mij aangewend om, wanneer ik brieven ontvang, mijn oog eerst naar den voet van het schrijven te laten gaan, om te zien of de brief behoorlijk ondertekend is.

Is dit laatste niet het geval, dan bedwing ik mijn nieuwsgierigheid en laat den brief onmiddellijk naar de snippermand verzeilen, zonder hem te lezen.

Zulk een ongeteekenden brief ontving ik niet lang geleden.

Ik zou dit hier niet hebben vermeld, indien de broeder, die hem mij zond, hem niet gedeeltelijk ondertekend had. Er stond namelijk onder:

"Verblijf ik U te zijn

Prot. Geref. Br.

D. K.

Edgerton, Minn."

Hij was dus toch niet ondertekend. Want D. K. is geen ondertekening.

Nu ben ik, eerlijk gezegd, een beetje achterdochtig. Dat is ook al mede door mijne ervaring zoo geworden. Vroeger was het net andersom met mij en nam ik alles voor goede munt aan. Maar de ervaring heeft mij geleerd, dat men dit niet dan tot zijne schade kan doen.

Daardoor komt het ook, dat ik aanstonds begon te twifelen aan de waarheid van die ondertekening. Ik heb het oog op dat "Prot. Geref. Br."

In de eerste plaats geloof ik niet, dat Protestantsche Gereformeerde broeders mij ongeteekende brieven schrijven. Is dat in dit geval wel waar, dan spreek ik hier uit, dat dit in geen geval Protestantsch Gereformeerd is. Een Protestantsch Gereformeerd mensch komt open voor den dag. Hij heeft er een hekel aan, achter de schermen te werken. Dat werd in 1924 veel te veel gedaan. Is mijn brievenschrijver dus lid van onze gemeente te Edgerton, dan brenge hem deze vermaning tot beschaming. Maar, zooals ik zeg, ik betwijfel het.

In de tweede plaats teekenen wij Protestantsche

Gereformeerden onszelf niet met opzet als "Prot. Geref. Br." Uit hetgeen zij schrijven blijkt in den regel wel, waar zij staan.

Daarom betwijfelde ik de waarheid van die onder-teekening.

Maar ik kan mij vergissen. En het kan metterdaad een brief zijn, die ik behoorde te lezen. Daarom bewaarde ik hem.

Mag ik daarom den broeder, die mij den brief toezond, vriendelijk verzoeken, mij zijn naam bekend te maken? Anders gaat de brief naar de snippermand, zonder dat ik er notitie van neem.

Als de broeder Protestantsch Gereformeerd is, dan leest hij ons blad wel.

Is hij echter niet Protestantsch Gereformeerd, dan zullen onze menschen in het kleine Edgerton wel een D. K. kennen, en zoo vriendelijk zijn hem dit schrijven te doen geworden.

Maar nog eens: ik wil geen ongeteekende brieven lezen.

H. H.

IN MEMORIAM

Whereas it pleased the Lord to take unto Himself the wife of one of our fellow board members

MR. S. VISSER

the board of the League of Men's Societies wishes to express its sympathy to the bereaved brother in his loss. To know that she has gone before him to the house of many mansions is his comfort. That this comfort may sustain him in his bereavement is the wish and prayer of the Board of the League of Men's Societies.

Mr. A. C. Boerkoel, Pres.

Mr. G. Borduin, Sec'y.

Grand Rapids, Michigan

IN MEMORIAM

Bij dezen betuigt de Kerkeraad der Protestantsche Gereformeerde Kerk te Redlands, California, zijne hartelijke deelneming met een zijnen leden en gezin in het verlies van zijn vader,

ADRIAN VAN MEETEREN Sr.

en bidt hun des Heeren vertroosting toe in dit verlies.

Namens den Kerkeraad,

Ds. Gerrit Vos, Pres.

Mr. H. A. Kimm, Scriba.

Redlands, California.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

XIII. Het Drievoudig Snoer Van Ds. Zwier. (3).

Dat twee der draden van het drievoudig snoer van Ds. Zwier den toets van gezonde exegese niet konden doorstaan, doch onherstelbaar verbroken zijn, zal ieder toestemmen, die onze artikelen heeft gevolgd.

Het sterke snoer, dat niet haast verbroken wordt, bestaat dus niet meer. Er is slechts één draad overgebleven. En de kracht daarvan zullen we thans op de proef stellen.

Deze laatste draad is Luk. 6:35 in verband met Matt. 5:45.

Evenals met de exegese van de beide reeds besproken Schriftuurplaatsen, vat Ds. Zwier ook ten opzichte van de verklaring van deze teksten zijn taak een beetje al te licht op. Hij schrijft:

"Ook deze Schriftuurplaats is zóó duidelijk, dat we het eigenlijk een beetje jammer vinden, aan de verklaring hiervan tijd en papier en inkt te moeten besteden. Een eenvoudige aanhaling van dit woord uit de Bergrede, zooals ook de Synode van 1924 gaf, moest waarlijk zonder verdere uitlegging voldoende zijn. Die dit woord leest in het verband, waarin het voorkomt, gevoelt dadelijk, dat de eenig mogelijk opvatting is: God is goedertieren over Zijne vijanden, de ondankbaren en boozen". (Gods Algemeene Goedheid, XVII).

Met dit laatste zijn we het natuurlijk volkomen eens. Een andere "opvatting" van den tekst is metterdaad niet wel mogelijk, om de eenvoudige reden, dat Zwier hier geen verklaring of opvatting van den tekst biedt, maar een bloote herhaling van de woorden van den tekst zelf. Zoelang als Ds. Zwier dan ook niets meer van den tekst zegt, zullen hij en ik het wel eens moeten zijn. Ook wij gelooven, dat deze tekst metterdaad leert, dat God goedertieren is over Zijne vijanden, de ondankbaren en boozen.

Maar de lezer voelt met mij, dat dit niet het laatste woord kan zijn, dat over deze Schriftuurplaats gezegd kan en moet worden. Ds. Zwier moge het dan niet der moeite waard achten om tijd te verspillen en papier en inkt te verknoeien aan de verklaring van dezen tekst, we zullen onze taak toch wel ietwat ernstiger moeten opvatten. De vraag komt immers terstond op, wie deze vijanden zijn, en wat met deze goedertierenheid Gods bedoeld wordt. En hierop antwoordt Ds. Zwier aanstonds: *alle* ondankbaren en boozen worden hier in één adem genoemd; onderscheid tusschen verkorenen en verworpenen wordt hier niet gemaakt; en met deze goedertierenheid doelt de Schrift op eene nietzaligmakende genade Gods, op de z.g.n. gemeene gratie; God is goedertieren over alle Zijne vijanden.

De lezer zal mij aanstonds toestemmen, dat Ds. Zwier hier weer aan het invoegen is.

Evenals hij in Ps. 145:9 het woord "menschen" invoegde, dat er stond noch paste; en evenals hij in Hand.

14:16, 17 eene gunstige gezindheid Gods in den tekst indroeg; zoo voegt hij hier het woordje *alle* in. Hij verklaart den tekst alsof er stond: "Want Hij is goedertieren over *alle* ondankbaren en boozen zonder onderscheid".

Nu staat dit er echter niet.

En ge moet ook niet al te haastig zijn met de conclusie, dat hier toch heelemaal geen beperking bij "ondankbaren en boozen" staat, en dat we dus volkomen gewettigd zijn, om het woordje *alle* hier in te voegen. Zoo schijnt Ds. Zwier te redeneeren. En hij meent, dat deze verklaring steun vindt in eene vergelijking van deze plaats in Lukas 6:35 met de gelijklopende tekst in Matt. 5:45.

Het is een gevaarlijke methode, die hier door Zwier wordt gevolgd. Afgedacht nu nog van het feit, dat hij zich in het geheel niet wil laten binden door de doorlopende leer der Schrift, wanneer hij deze plaats verklaart, gaat het toch niet aan om hier te lezen: *alle* vijanden en *alle* ondankbaren en boozen. Want moeten we dat hier doen, dan dienen we het ook op andere plaatsen der Schrift te doen. En dan komen we uit bij de Arminiaansche leer, dat Christus voor alle menschen gestorven is.

Zwier wil bij de uitlegging van dezen tekst van geen beperking weten.

Ondankbaren en boozen zijn voor hem alle menschen zonder onderscheid.

Uitverkoren ondankbaren en boozen worden hier in geen geval bedoeld, meent hij.

Let maar op de bezwaren, die hij heeft tegen hetgeen hij voorstelt als onze verklaring van den tekst. Hij schrijft:

"Is het nog noodig deze 'verklaring' te weerleggen?

"Het is toch voor ieder, die niet met vooroordeel behept is, wel duidelijk, dat we hier te doen hebben met een staaltje inlegkunde van de ergste soort. Dat is geen uitlegging van wat Jezus zegt, maar het is inlegging van eigen gedachte in den tekst. Op eigenmachtige wijze wordt er iets aan de Schrift toegevoegd, dat er niet staat.

"Er staat immers niet, dat God Zijn goedertierenheid bewijst aan zulken, die *vroeger* ondankbaren en boozen geweest zijn, doch die *nu* van hun ondankbaarheid en boosheid zijn bekeerd. Evenmin staat er, dat God goedertieren is jegens zulken, die nog ondankbaren en boozen zijn, doch die straks van hun ondankbaarheid en boosheid bekeerd zullen worden.

"Dat maakt men er van, maar dat staat er niet.

"Deze willekeurige, eigenmachtige exegese is vrucht van dogmatisch vooroordeel" etc. (Gods Algemeene Goedheid, XVII).

Pas deze redeneering nu maar toe op andere plaatsen in de Heilige Schrift, en ge zult terstond het gevaarlijke van deze exegetische methode, die van geen verklaring van de Schrift in haar licht wil weten, inzien.

Neem b. v. Rom. 5:6: "Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddeloozen gestorven". Ge kunt hier de redeneering van Ds. Zwier toepassen. Dan zegt ge: "hier staat niet, dat Christus gestorven is voor hen, die vroeger (i.e. voor dat Christus stierf) goddeloozen waren; en evenmin staat hier, dat Christus gestorven is voor hen, die toen nog wel goddeloos waren, maar straks van hun goddeloosheid bekeerd zouden worden; en daarom moogt ge dit niet beperken; wie hier zou lezen 'uitverkoren goddeloozen', maakt zich schuldig aan de grofste inlegkunde; de tekst leert heel duidelijk, dat Christus voor alle goddeloozen gestorven is'".

Nu weet ik wel, dat Ds. Zwier die methode op Rom. 5:6 niet zou toepassen. Hij zou in dit geval juist andersom redeneeren, dan hij doet in zijne verklaring van Luk. 6:35. Hij zou zeggen: de Schrift leert elders heel duidelijk, dat Christus alleen voor de uitverkorenen gestorven is; en dus hebben we ook geen recht om hier te lezen *alle* goddeloozen". En dan zou hij volkomen gezond redeneeren. Maar willen wij nu hetzelfde doen met betrekking tot Luk. 6:35, dan zegt Zwier: inlegkunde! Niets dan dogmatisch vooroordeel! Dan aarzelt hij niet om ons het recht te ontzeggen "ondankbaren en boozen" te beperken tot de uitverkorenen, schoon er niets in den tekst, noch in het verband is, dat dit verbiedt; en om zelf het woord *alle* in te voegen. Want dat hij dit laatste metterdaad doet, zagen we reeds.

Maar Ds. Zwier beweert, dat hij steun vindt in Matt. 5:45. Deze tekst, die ons leert, dat God Zijn zon doet opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, werpt licht op de beteekenis van Luk. 6:35. Als ge de beide plaatsen samen neemt, meent Zwier, dan blijkt het zonneklaar, dat in de laatst aangeduide plaats *alle* ondankbaren en boozen bedoeld moeten zijn. Het is toch immers duidelijk als de dag, dat de zon opgaat over *alle* menschen en dat het over *alle* menschen regent. Het is ook duidelijk, meent hij, dat Matt. 5:45 ons wil leeren, dat in dit opgaan der zon en dit regenen over alle menschen God Zijne algemeene goedertierenheid openbaart. Omdat Hij alle menschen liefheeft, daarom laat Hij in liefde Zijn zon opgaan over allen, en daarom laat Hij het in liefde over allen regenen.

Ge ziet, de zaak is nogal eenvoudig.

Ds. Zwier heeft heelemaal geen moeite met den tekst in Matt. 5:45. Zoo is het gewoonlijk met hen, die geen rekening houden met de doorlopende leer der Schrift. Wie geen bezwaar heeft om een tekst op zichzelf te verklaren, al druischt die verklaring ook in tegen al, wat ons de Schrift overigens over dezelfde zaak mag leeren, heeft het altijd gemakkelijk.

Zoo gemakkelijk kunnen wij het niet opnemen.

We hebben duidelijk gezien, dat de Schrift overvloediglijk leert, dat regen en zonneshijn en wat dies meer zij, heelemaal niet mogen worden beschouwd als

blijken van Gods genade of gunstige gezindheid jegens den goddelooze. Het zijn gladde plaatsen, waarop God hem in verwoesting doet vallen. De goddelooze bloeit, opdat hij in der eeuwigheid verdeeld worde. En waar we dit eenmaal zien, daar bekijken we een tekst als Matt. 5:45 een beetje nauwkeuriger, eer we met Zwier aanvaarden, dat de Schrift hier dan toch wel leert, dat regen en zonneschijn blijken zijn van Gods gunstige gezindheid jegens allen.

En doen we dit laatste, dan krijgen we nog meer bezwaar om die verklaring te aanvaarden. Immers lezen we in het verband: "Hebt uwe vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen en die u vervolgen. Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders die in de hemelen is, want Hij doet zijn zoon opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen". Nemen we nu de verklaring van Zwier aan, dan beteekent het laatste: "Want God heeft ook alle zijne vijanden lief en zegent allen, die Hem vervloeken en doet wel aan al degenen, die Hem haten". En nu moge Zwier heelemaal geen bezwaar hebben, om de Schrift dit te laten leeren, ik voor mij meen, dat heel de Schrift vloekt tegen zulk eene verklaring.

Daar komt nog iets anders bij. Zonneschijn en regen zijn geen ongemengde zegeningen. De zonnestralen kunnen ook verzengend zijn, zoodat alles verdroogt en verbrandt, en de regen kan ook een plasregen worden, zoodat alles verdrinkt en verrot. En ook dan doet God Zijn zoon opgaan over boozen en goeden en regent Hij over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Bovendien zendt Hij over boozen en goeden ook hagel en vuur, aardbevingen en verwoestingen, pestilentie en dood.

Hoogstens zouden we dan ook mogen zeggen, dat het doen Gods in het laten opgaan van de zoon en het regenen over goeden en boozen gelijkelyk, hier wordt aangewezen als een voorbeeld voor het doen der kinderen Gods. Als God in deze bedeeing, waarin goeden en boozen, rechtvaardigen en onrechtvaardigen in natuurlijken samenhang onderling verkeerden, goede middelen geeft, dan beperkt Hij deze niet tot de rechtvaardigen, maar deelen ook de goddeloozen daarin. Hij laat Zich niet onbetuigd. Dit komt het meest algemeen tot openbaring in regen en zonneschijn. Natuurlijk komt met dien regen en die zonneschijn ook de roeping om den levenden God, Die zich daarin openbaart, te dienen en te danken. Doet de rechtvaardige dat, dan ontvangt hij van God zegen en gunst; doet de goddelooze dat niet, dan blijft de toorn Gods op Hem. Doch dit doen Gods moet het kind Gods, dat volmaakt moet zijn, zooals zijn Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is, tot voorbeeld strekken. Hij heeft immers Gods liefde ontvangen en gesmaakt als eene liefde tot Zijne vijanden, in Christus Jezus. Deze liefde nu moet hij ook als zoodanig openbaren. Hij moet daar-

om niet alleen groeten, die hem groeten, en zegenen, die hem zegenen, maar ook aan zijne vijanden wel doen. Hij moet dit laatste niet doen door gemeenschap te hebben met de vijanden Gods, maar door de liefde Gods te openbaren en dus den zondaar als zoodanig te bestraffen. Nooit moet hij zichzelf wreken, en kwaad met kwaad vergelden, want dan openbaart hij niet de liefde Gods maar de zondige liefde des goddeloozen. En hij moet kind van zijn Vader zijn, en dus volmaakt zijn. Het breedste voorbeeld daarvan nu mag hij zien in het doen Gods, waardoor Hij de zoon doet opgaan over boozen en goeden en het doet regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Van eene gunstig gezindheid Gods jegens de verworpenen spreekt echter ook deze tekst letterlijk met geen woord.

En daarom blijven we bij de verklaring, die we van deze Schriftuurplaatsen altijd gaven, en die we hier uit onze Standard Bearer overschrijven, omdat ook hier Zwier een karikatuur biedt van onze exegese. De verklaring is te vinden in de Standard Bearer, Deel I, No. 11, pp. 20, 21 en werd destijds gegeven door Ds. H. Danhof:

"De twee volgende plaatsen zijn van gelijke strekking. Zij willen, dat de geloovigen navolgers Gods zullen zijn als geliefde kinderen. Zij moeten ook hunne liefde laten werken naar het voorbeeld Gods. Die gedachte wordt in beide teksten in bijna gelijkkluidende woorden uitgedrukt. Ook is het verband zakelijk gelijk. Wij hebben het hier te doen met een gedeelte van de Bergrede, waarin Christus leert, hoe zijne discipelen naar de wet zijns koninkrijks, die weer door den Geest der wedergeboorte in hunne harten geschreven is, moeten wandelen. Christus' volgelingen moeten niet wandelen en handelen, gelijk de goddeloozen en heidenen, maar zooals de Vader in de hemelen doet. Wat Hij voordoet, moeten zij nadoen. Dat is de gedachte. Zulks wordt door allen toegestemd, en blijkt ook duidelijk uit de woorden van Jezus:

"'Maar ik zeg u: hebt uwe vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen en vervolgen; opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, die in de hemelen is; want Hij doet zijn zoon opgaan over boozen en goeden en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen'. Matt. 5:44, 45.

"'Maar hebt uwe vijanden lief, en doet goed, en leent, zonder iets weder te hopen; en uw loon zal groot zijn, en gij zult kinderen des Allerhoogsten zijn; want Hij is goedertieren over ondankbaren en boozen. Weest dan barmhartig gelijk ook uw Vader barmhartig is'. Luk. 6:35, 36.

"Allerlei ondergeschikte punten kunnen we in onze bespreking van deze uitspraken van Jezus derhalve laten rusten; voor ons tegenwoordig doel is het alleen maar de vraag, wat God volgens deze woorden doet, en de geloovigen Hem moeten nadoen. En in onze be-

antwoording van deze vraag moeten we voorzichtig zijn, dat we deze orde niet omkeeren. De Synode is van de gedachte uitgegaan, dat God al zijne vijanden liefheeft, ook de verworpenen, omdat Christus hier wil, dat zijne volgelingen hunne vijanden zullen liefhebben. En op die wijze komt men dan tot de conclusie, dat God ook een zekere gunst of genade bewijst aan de verworpenen. Het ongeoorloofde echter van die conclusie ligt voor 't grijpen. Tot zulk eene sluitrede zou men het recht hebben, indien hier gehandeld werd over tweeërlei liefhebben Gods. Werd hier gehandeld van de eeuwige liefde, waarmede God zijne uitverkorenen van eeuwigheid heeft liefgehad, en waarmee Hij ze in den tijd trekt met koorden van goedertierenheid, en ook nog van eene andere liefde Gods, in onderscheiding van en in betrekkelijke tegenstelling met bovengenoemde, die Hij bewijst aan de schepselen in het algemeen, met name aan de verworpenen; dan zou een zoodanig besluit gewettigd zijn. Doch hier is slechts sprake van éénerlei liefhebben Gods. Onder de menschen echter merkt Christus, naar de taal en voorstelling van deze uitspraken, tweeërlei liefhebben op. Goddeloozen en zondaren hebben lief en Jezus' discipelen hebben ook lief, moeten althans liefhebben. En nu wil Christus, dat er tusschen de liefde van de zondaren en de liefde zijner volgelingen wezenlijk verschil zij. De zondaren hebben de zondaren, dat is huns gelijken lief, enz. en met het doel, dat zij evangelijk weder mogen ontvangen. Hunne liefde is derhalve in den wortel der zaak eigenlijk zelfzucht. Hunne liefde is geen wezenlijke liefde. Naar die liefde, die slechts liefde in schijn is, mag de liefde der jongeren zich niet richten. De kinderen des koninkrijks moeten liefhebben, gelijk God liefheeft. Gods liefde nu is meerder dan de liefde der zondaren. De zondaren kunnen slechts liefhebben degenen, die hen liefhebben; hunne vijanden vermogen ze niet lief te hebben. Doch dat vermag God wel. Ware zulks niet het geval, wij waren allen verloren; want alle menschen zijn van nature vijanden Gods. God echter kan zulke menschen liefhebben, die Hem niet liefhebben. En daarin ligt in dien zin de mogelijkheid onzer zaligheid. God heeft ons liefgehad, toen wij nog vijanden waren. Daarom kunnen wij nu ook liefhebben. En ons liefhebben komt overeen met Gods liefhebben. Ook wij kunnen door de liefde Gods onze vijanden liefhebben; daarin overtreffen wij de onherborenen.

“Dat dit de juiste opvatting is, blijkt duidelijk uit het verband bij Lukas en Mattheüs beide. Daarin is nergens sprake van tweeërlei liefde Gods: eene liefde tot de uitverkorenen en een andere tot de verworpenen; maar overal wordt de liefde van Jezus' volgelingen gesteld tegenover de voorstelling der ouden en het liefhebben van de zondaars. Hunne gerechtigheid moet meerder zijn dan die der Schriftgeleerden. En dan alleen zijn ze zalig, wanneer de menschen hen haten, hen afscheiden, en smaden, en hunnen naam als kwaad

verwerpen, om des Zoons des menschen wil. Jegens hen moet de liefde der zondaren zich derhalve openbaren als haat. Waarom Jezus zelf dan ook geen oogenblik aarzelt, om het doen der zondaren te veroordeelen. Wat al heel ongerijmd zou geweest zijn, indien Jezus hier had willen zeggen, dat de Vader ook zijn verworpen-vijanden liefheeft, en dat de zondaars waarlijk liefhebben, alsmede dat de discipelen ook de goddeloozen als vijanden Gods zouden moeten liefhebben. Dan zou zijn eigen doen eenvoudig in flagranten strijd geweest zijn met zijn onderwijs aan de jongeren en met het voorbeeld Gods. Neen, de gedachte is hier, dat de discipelen moeten liefhebben, niet zooals de zondaars liefhebben, want die hebben niet waarlijk lief; maar gelijk de Vader liefheeft. Wij moeten volmaakt zijn, gelijk hun Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.”

Tot zoover de aanhaling.

Dit was onze verklaring reeds in het allereerste begin van onzen strijd.

En deze verklaring maakt een heel anderen indruk dan die, welke Ds. Zwier zijnen lezers als de onze voorstelde in *De Wachter*. Minachtend schijft hij:

“Maar let er nu wel op, hoe zij zich uit hun verlegenheid trachten te redden!

“Zij zeggen, dat Jezus hier met de ondankbaren en boozen doelt op Gods uitverkoren volk. Ook wij zijn immers van nature allen ondankbaar en in beginsel vijanden Gods. En God is vervuld met eeuwige goedertierenheid over die ondankbaren en boozen, die Hij ten eeuwigen leven uitverkoren heeft, en had hen lief, ook toen ze nog vijanden waren. Voor hen is Hij zoo goedertieren, dat Hij alle dingen, ook den regen en den zonneschijn, hun doet medewerken ten goede. Maar het is een goedertierenheid, die alleen Zijn volk ten goede bemint, ook terwijl ze nog ondankbaren en boozen zijn. Dat is de bedoeling van dezen tekst.”

Ge ziet, Ds. Zwier heeft ook op dit punt onze exegetische niet nagezien, althans heeft hij het beter geacht ons niet letterlijk aan te halen.

Hij heeft het nu eenmaal in zijn hoofd gezet, dat wij een soort vooropgezette idee hebben, en overal, waar die idee niet in overeenstemming schijnt met een gedeelte der Schrift, haar in den tekst indragen. Wij verklaren de Schrift naar onze dogmatiek. Waar Ds. Zwier dien indruk ontvangen heeft, verklaar ik niet te begrijpen. Zeker hebben onze geschriften hem dien indruk nimmer kunnen geven.

We laten dit maar voor zijn verantwoordelijkheid.

In elk geval zal voor ieder, die zich niet maar laat aanwrijven, wat Zwier zoo klakkeloos zegt, maar die zelf wil onderzoeken, wel duidelijk zijn, dat wij juist niet doen, wat Zwier ons in de schoenen wil schuiven. Wij leggen juist altijd nadruk op de noodzakelijkheid, om een zeker Schriftgedeelte in zijn verband en in

het licht van de doorlopende leer der Schrift te verklaren.

En wie dat doet, zal ook toestemmen, dat in Matt. 5:44, 45 en Luk. 6:35, 36 de volgende gedachten op den voorgrond staan:

1. Gods liefde heeft zich aan de Zijnen geopenbaard en doen smaken, als eene liefde, die in staat is om de vijanden te beminnen. Dit is metterdaad de eenige liefde Gods waarvan in het verband sprake is.

2. Gods kinderen, in wier harten die liefde Gods is uitgestort en die deze liefde Gods als een liefde tot de vijanden hebben gesmaakt, moeten nu die liefde Gods openbaren. Ze moeten dus niet slechts liefhebben hen, die hun liefde betoonen, maar ook hunne vijanden, als *hunne* vijanden, die hen smaden en vervolgen, liefhebben, zegenen, weldoen. Daarin vertoonen ze dan het beeld huns Vaders, die in de hemelen is.

3. Als een algemeen beeld moet hun daarbij voor oogen staan het doen Gods in de natuur, als Hij zijn zon doet opgaan over boozen en goeden en het doet regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Maar van een gunstige gezindheid Gods jegens alle Zijne vijanden, met name jegens verworpen goddeloozen, is hier in het minst geen sprake.

Nu mag Ds. Zwier deze verklaring bestrijden. Maar hij stelle ons dan eerst juist voor. En hij verklare dan zelf den tekst in het licht van de doorlopende leer der Schrift, volgens dewelke regen en zonnenschijn geen gunstbewijzen zijn aan de verworpen goddeloozen, geen bewijs van eene algemeene goedertierenheid Gods.

Ik acht, dat het drievoudig snoer van Ds. Zwier, dat niet haast verbroken kon worden, hiermee geheel vernietigd is.

H. H.

A PRAYER

Oh, Strongest of the strong! Be Thou the stay
Of the weak creature that Thy hand has made;
I am so helpless that each moment brings
Some new, some pressing reason for Thine aid.

Oh, Wisest of the wise! I nothing know,
I am so ignorant, so poor, so blind!
Be Thou my Teacher, be my Light, my Guide,
Show me the pathway that I cannot find.

Oh, Kindest of the kind! I come to Thee
Longing for favors that I sorely need;
Open Thy bounteous hand, for Thou art He
Whose choice it is to give, in word and deed.

What They Are Doing

REPLY TO REV. ZWIER

In defending themselves against the charge that through their marshalling Scripture on the side of their theory, they set the Bible at variance with itself, the brethren have conceded that there is conflict but maintain that this conflict is not actual but only *apparent*. Zwier tells his readers (so I have shown by quoting from his writings in "De Wachter") that *apparently* contrary truths are indeed to be found in Scripture and that therefore no one need to be alarmed by the circumstance that there is no organic connection between what he calls the doctrine of common grace and the other doctrines of Scripture in that this lack of connection is only apparent. *Actually*, Zwier means to say, that there is connection.

In my previous article under the above caption, I stated that I purposed to show that, despite his contention to the contrary, Zwier is foisting upon the Scriptures actual contradictions, and that he does this through a thoroughly deceptive reasoning. Let me once more put this reasoning into words, "There are *apparently* contrary truths to be found in Holy Writ (such truths as *God's election is sovereign*, and *Man is responsible for his choice*) which we cannot harmonize by our defective human logic. In all such cases we confess our impotence, acknowledge both truths to be the teaching of Holy Writ and believingly affirm that they merge in a higher divine unity, "zich oplossen in een hoogere, goddelijke, eenheid." Let me again say that a more nonsensical reasoning than the one with which we here have to do could not possibly be drawn out by any mind. Let me analyze this reasoning a little more thoroughly than this has been done. To begin with, what are we to understand by this "hoogere, goddelijke, eenheid". An abstraction? This can't be. Whereas such scriptural truths as cannot be harmonized by human logic merge "zich oplossen" in this "eenheid", this "eenheid" must needs signify the logic of God. Now the term *logic* when used of God can signify, not to be sure a process of thinking, the drawing out of a reasoning (there can be no processes in God's thinking) but the laws of thinking *in God* according to which all the truth-elements in God's mind constitute one organic whole. Now how can two truths, which cannot be harmonized by the application of the laws of thinking (human logic) be organically connected in God's mind and according to God's logic? It can't possibly be unless God's logic and that of man stand in relation of opposition. But would Zwier want to maintain this? He may not. How could God communicate His thoughts to man were this true? How on the basis of such a contention can it be maintained that believers can have fellowship with God through Christ? Can Zwier say?

But now further. What must Zwier understand by human logic? Certainly, not merely what man thinks but also the laws of thinking according to which man must conduct the process of his thinking. (If Zwier in his use of the term *human logic* has no reference also to these laws he should not at all have spoken of human logic.) Now how could the very laws of thinking have been corrupted by sin? Would Zwier on second thought care to maintain that they were? He should not because it is not true.

This brings us to another question. Why, if these laws were not corrupted, and if there can be no conflict between God's and man's logic, cannot truths between which there is organic connection in the mind of God be harmonized by human logic? Can Zwier explain?

Further. When Zwier asserted that Scripture contains truths that *seem* to be contrary but that according to God's logic merge in God's mind, did he go to the trouble of seriously facing the question, "Now just what can this mean?" Evidently he did not. He was too bent on freeing himself of the charge that he pits Scripture against itself. But just what does the statement mean? Nothing. It is meaningless. Consider this. If two truths merge in God's mind, and if God's logic and that of man stand in relation of opposition, how can two such truths be *apparently* and not *actually* contrary according to human logic? Once more. Zwier tells his readers that two such truths as defy human logic only *seem* to be contrary. We ask, "To whom and according to whose logic?" Zwier's answer shall have to be, "To man and according to man's logic." Certainly it will not do for him to say that two such truths *seem* to man to be contrary *according to God's logic*; nor will it do for him to say that two such truths *seem* contrary to God according to God's logic, or that they *seem* contrary to God according to man's logic. All three statements spell nonsense. It is only to *man* that two such truths can seem to be contrary and this according to man's logic. It means that according to man's logic these truths are not actually contrary. If so, how is it to be explained then that there can nowhere be found a mortal being with a mind capable of harmonizing two such truths by the application of the laws of thought? Can Zwier explain? He cannot. His answer that the mind of man has been too impaired by sin will not do at all. By this answer Zwier involves himself in a new difficulty. For if the mind of man can succeed in discovering the logical connection between most truths *apparently* contrary according to human logic, why should this same mind not be able to see the connection between any pair of apparently contrary truths? Otherwise said, why should there be at the most only two or three pairs of *apparently* contrary truths defying the power of man's mind to perceive a unity that according to human logic actually

exists. If Zwier's answer be that the reason is that between these two or three pairs of apparently contrary truths there is no actual logical connection according to human logic, then he must henceforth be honest enough to refrain from telling the people that according to his firm belief there are *no actual* but *only apparent* contradictions in Scripture.

In fine, Zwier should be willing to admit after reading this that the reasoning by which he attempts to free himself of the complaint on the part of some of his readers that he pits God's Word against itself is a complete failure. Zwier should cast this reasoning far from him. He should never use it again. It is a reasoning as foolish as it is deceptive and dishonest.

Further, let Zwier make up his mind to be honest and resolve to tell people that his theories of common grace are *actually* in conflict with Scripture according to both God's and man's logic.

Finally, let Zwier refrain henceforth from endeavoring to allay the fears of his thoughtful readers by telling them that they need not be alarmed by the circumstance that his theories cannot be harmonized with the teaching of Holy Writ by human logic in that Scripture contains more such pairs of truth that cannot be harmonized by this logic, such truths as *God's election is sovereign* and *Man is responsible for his choice*. In my previous article I promised to let Dr. Geerhardus Vos of Princeton tell Zwier that these two truths, if rightly explained, are not, according to human logic, contrary but agreeable, the one to the other. Between these two truths there is logical (I speak now of human logic) connection indeed. I shall show by quoting from Vos' writings that this theologian has also succeeded in discovering and exhibiting this connection, otherwise said, that he succeeded in harmonizing these two truths.

Writes Vos (I translate): The decree of God extends also over the free acts of man. It is absurd and impossible that what is most important in the history of the world should be withdrawn from the control of God's counsel. If in this domain everything is arbitrary, the course of history is given over to capriciousness, and God finds Himself compelled to await the final outcome. Yet there are those who insist that here an exception must be made, as the rational sense seems to require a kind of casualty. Man says: if I am to be held responsible for my action, it had also to be possible for me to do contrariwise; and if my action was determined by God's eternal decree, I could do no different. In a word, eternal certainly and human freedom stand in relation of opposition. They are two ununitable concepts.

Now this objection ought to be examined with great care. It is not: the execution of God's counsel and my rational freedom exclude each other. Freedom spells uncertainty so it is said. Therein subsists its

essense. True it is, to be sure, that certainty and uncertainty are contrary concepts. It is evident however that the *certainty* of God's counsel may not be modified. If the two are ununitable so that either must yield ground, then it is certain in advance that the second will have to give way, that is to say, we shall have to modify our idea of freedom. We shall so have to conceive of it, that it no longer subsists as to its essence, in uncertainty and absolute casualty.

The paramount question is therefore: what is moral freedom, that is to say, that moral freedom of which every one's consciousness affirms that it is inseparable from responsibility.

How many ideas of freedom are there?

1) The Pelagian idea of the free will which amounts to causeless self-determination. Now if man is to be free in this sense, there must be no grounds from which he acts determining his conduct. At each point of the act of willing he must be capable of contrary actions, and if this cannot be maintained he is not free. Thus the character of man determines not his will, but the will stands above his character and by it character is formed. Man leaves God's hands a neutral being, neither good nor bad. His nature is a rational scale in ballance. Not until the scale has shifted to the right or to the left side is man good or bad, holy or unholy.

2) The idea of freedom that must also be applied to Adam| . . .

3) The third idea of freedom is inseparately connected with the concept *man* and with the concept *rational being*, so that it belongs not only to man but to the pure spirits as well and in the perfect sense also to God. It comes down to this that man always acts from an inward constraint, as there is something within him under the impulse of which he acts. He is thus being moved not as machine from without but as a psychical organism from within.

1) Now it is instantly evident, that the so-called Pelagian freedom of the will cannot be reconciled with God's decree. The reason is that as to its essence it spells uncertainty, and is therefore irreconcilable with every kind of certainty and thus also with the certainty of God's decree. So irrespective of whether we have to do with Adam or with fallen man, if man's will is free in the Pelagian sense, man lies outside the scope of God's counsel.

2) It is somewhat different with the second freedom which on the basis of Scripture we ascribed to Adam, the possibility of deflecting from good to evil. It is to be observed firstly that Adam's freedom is not causeless. It is Adam's originally holy nature that turns to sin and not his neutral nature chooses in behalf of itself for evil.

3) The third kind of freedom is not in conflict with God's decree. God can so work upon man, that man nevertheless can freely work from within himself.

Here freedom and certainty are altogether compatible. . . .

It ought to be clear now that God can actualize His counsel without deterministically limiting man's freedom. Man's free acts are not uncertain and the certainty which characterized them is not effected by God in a Materialistic, Pantheistic or Rationalistic manner. So far Vos.

My first observation is that the above successful attempt at reconciliation is representative of the conviction on the part of Vos that Scripture cannot possibly contain pairs of truth *actually* contrary. Zwier when he reads this will say, "This, too, is my conviction". What Zwier's conviction is, I know not, but this is certain that the teaching of his most recent articles respecting the matter now being dealt with differs fundamentally and radically from the teaching underlying the action of Vos, consisting in his bringing harmony between God's sovereign counsel and rational freedom or responsibility. This underlying teaching plainly is that Holy Writ cannot possibly contain two truths (or concepts or propositions) *actually* contrary *according to human logic*. The evidence that I am not ascribing to Vos a teaching not his is firstly the circumstance that he harmonizes by human logic the very concepts (sovereign counsel and human freedom or accountability) that according to Zwier cannot possibly be brought together by the application of the laws of (human) thinking, and secondly the statement from Vos's pen (contained in the above excerpt) that "It is evident that the certainty of God's counsel may not be modified. If the two (concepts) are irreconcilable, so that either must yield ground, then it is certain that the second will have to give way, that is to say, we shall have to modify our idea of human freedom." The certain implication of this statement is that the student of Scripture may not allow two truths or scriptural doctrines to stand out in his mind as contrary in that to do so is to be taking the stand that Scripture can be at variance with itself. And as this cannot be, the believer finds himself under the necessity of removing the conflict through a modification of the faulty concept. What Vos means certainly is not that the truth as it were *actually* given may or may not be modified. The meaning is, that, if there be conflict, the fault lies with our conception of the truth, so that what is to be modified is this conception, idea. The sentiment here expressed was also that of men like Hodge, Kuyper and Bavinck, in short, of every Reformed theologian of note. Wrote Bavinck. "Indien God en zijn schepsel niet anders dan als concurrenten kunnen gedult worden en als de eene zijne vrijheid en zijne zelfstandigheid slechts behouden kan ten koste van den ander, dan moet God hoe langer hoe meer beperkt worden in zijn weten en willen; het Pelagianisme bant God uit de wereld, en leidt tot deïsme en atheïsme, en zet de willekeur, de dwaasheid van

den mensch op den troon. Daarom moet de oplossing van het probleem in een andere richting gezocht worden, n.l. alzoo dat God, doordat Hij God en de wereld zijn creatuur is, door zij oneindig groot weten en willen de zelfstandigheid en vrijheid der schepselen niet vernietigd maar juist schept en handhaaft" (Gereformeerd Dogmatiek, Deel. I, p. 390).

Mark the sentence, "Daarom moet de oplossing van het probleem in eene andere richting gezocht worden. . . ." The plain implication of the thought here expressed is that, whereas Scripture does not set forth the lie, the cultivator of the science of theology is in duty bound to so conceive of all that may be known of God that the aggregate of his conceptions will constitute one organic whole, devoid of conflict.

Zwier, as was shown, teaches the very opposite. His contention is that if we apply to Scripture the laws of (human) thinking, we discover actual conflict, and that thus there is also of necessity actual conflict in the thought-structure of the believing theologian. I am not concealing the fact that according to Zwier the conflict cannot be actual, but consider once more that Zwier has it that it is only according to God's *logic* that the conflict is not actual and that thus according to man's *logic* the conflict is actual enough. I assure Zwier that this view of his is nowhere to be found in the works of any of the above-named theologians. It is nonsense that was fed Zwier by the late Prof. Heyns.

This then is the question: Can there be doctrines of Scripture *actually* contrary according to God's laws of thought for man (and also for Himself)? Zwier's answer is an emphatic *Yea*. The answer of the students of Scripture above-cited is *Nay*. Closely related to this question is that other: are there or can there be doctrines of or concepts in Scripture which, though they be reconcilable as far as the (human) formal laws of thought are concerned, man's mind is incapable of reconciling on account of this mind being too much impaired by sin. Zwier's answer to this question is *yea*. Vos's answer is *nay, this cannot be*. There is still a third question to be put: are the two truths or propositions "God's counsel is sovereign (or, as Zwier has it, God's election is sovereign)" and "man is a free moral agent (Zwier, man is responsible for his choice)" actually contrary according to man's logic. Zwier's answer is: *yea, they are this*. Vos's answer is: *nay, they are not so* if correctly explained. Acting upon this conviction, Vos made an attempt at reconciliation. And in this he was altogether successful. Thus, according to Zwier's conception of rationalism, Vos is a rationalist. He did the very thing that, according to Zwier, no believer ever attempts even, to wit, reconcile the *sovereign counsel* and *rational freedom*. Once more, according to Zwier, Hodge, Kuyper and Bavinck and, we may add, every Reformed theologian of note (they all spoke the same language in respect to the matter

under consideration) were during their lives rationalists. Now I wonder whether, in accusing us of this, Zwier speaks from honest conviction or from something else? He may put himself to a test. If he speaks from conviction, under the impulse of love of the truth, as driven by the holy desire to warn the people against men whose teachings he regards as dangerous, he will, he must, without fail, also cry out against Vos and Bavinck and Kuyper. Will Zwier do this? We shall see.

But now further. Zwier should allow himself to understand that his contention to the effect that the two propositions "God's counsel is sovereign" and, "Man is responsible for his choice"—Zwier, I said, should realize that his contention to the effect that these two propositions are contrary according to man's logic can be true only if, as Vos explains, man's acts lie outside the scope of God's counsel, thus only if rational freedom and moral responsibility spell uncertainty for God, which, of course, they do not. Is Zwier addicted to this Pelagian view of moral responsibility? If we take Zwier at his word, we find ourselves compelled to say that he is. He insists, does he not, that there is conflict between the above-cited doctrines. Then there is this language from him, "But if we encounter these, namely, two doctrines which we cannot possibly harmonize with our defective, human logic, then we confess our ignorance without risking an attempt to harmonize the two. All such attempts end in tragedy." What Zwier means by this last statement is again plain from the following excerpt, "The Reformed Confession fails to satisfy man's mind in respect to what it teaches regarding God's election and man's responsibility, namely that God's election is sovereign and that man nevertheless is fully responsible for his choice. How much more acceptable the Arminian conception that God's election and reprobation were determined by the unbelief or belief of man foreseen by God from eternity. This conception involves us in no logical difficulties at all. (Alles loopt daarbij logisch zoo mooi los as men 't maar kan begeeren): God chose those of whom He foresaw that they would believe and repent and persevere to the end in their choice; He rejected those of whom He foresaw that they would not believe and repent. . . . Superficially viewed, this is a nice and sensible solution. "They who come with it seem not to realize that they offer up the one truth to the other. They saved human responsibility but denied divine sovereignty". (De Wachter, Nov. 29. 1938).

From this language it is clear that the tragedy (ongeluk) of which Zwier speaks consists in the loss of divine sovereignty and results, according to Zwier, from the doing consisting in harmonizing by human logic the two propositions in question. Now Zwier should realize once more that this "ongeluk" will overtake him only whose conception of rational freedom

and human responsibility is that of the Pelagian, and who, because he refuses to disallow this conception, denies the sovereignty of the counsel in order to rid his thinking of an unendurable conflict. It means that one who is willing to purge his soul of the lie cannot possibly be overtaken by this "ongeluk". Was Vos overtaken by this "ongeluk"? Assuredly not. And the reason is that in making plain to his students that there is no *actual* conflict according to man's logic between the two truths in question, he disallowed the lie, that is, the Pelagian conception of human responsibility and placed in the room thereof the truth, the right concept. And this is what "harmonizing two truths" can consist in. Rightly considered *truths*, *actual* truths, need not be harmonized by human logic for the very reason that between truths that are *actually* truths there can be no conflict according to man's logic. So, harmonizing two truths can only consist in man's purging himself from the lie that blinds him to the truth. The truth as it is actually in Christ Jesus constitutes one organic, and thus harmonious whole. And this whole is the *one* Word of God. According to Zwier, God has not His *one* Word, but a number of unrelated words.

That Zwier tells his readers that he who harmonizes the two truths in question *must of necessity be overtaken* by an "ongeluk" (*ongeluk* is the word that Zwier uses), is also amazingly strange. It shows that, if Zwier believes what he says, the only conception of human responsibility and rational freedom he knows of is that of the Pelagian. This accounts for it that he could write, "How much more acceptable (from a purely logical point of view, Zwier means) the Arminian conception that God's election and reprobation were determined by the unbelief or belief of man foreseen by God from eternity." Zwier could not have written this (because it is as far from the truth as it can be), if it were not for the fact that his conception of human responsibility is that of the Pelagian. The result is that as often as Zwier renews his effort to relieve his mind of that insufferable conflict, he is overtaken by an "ongeluk", the ongeluk against which he warns, and which consists in Zwier's mind (not his heart) repudiating not that Pelagian conception of human responsibility but the sovereignty of God's counsel. As often as this takes place Zwier stands aghast at the doing of his own mind. Denouncing his "gebrekkige menselijke logica" which is not at all "gebrekkige" as the refusal of his mind to tolerate contradictions in its thinking, indicates Zwier cleaves to the "two truths" (sovereign counsel and human responsibility) that, sad to say, stands out in his mind as contradictory. Now Zwier should relieve his mind of this contradiction. And he can do so very easily and without being overtaken by an "ongeluk". It's so very simple. All that Zwier needs to do is to place in the room of his Pelagian conception of human re-

sponsibility and rational freedom, the right concept. This having been done, the conflict will be gone. Let us put this to a test. 1) God's counsel is sovereign, that is, it is determinative of the free acts of man and thus spells certainty for God in respect to these acts. 2) Man is a responsible being. He is this because he acts from inward constraint and is thus rationally free.

Now what conflict may there be between these two truths so formulated. None whatever. But now place in the room of the truth under 2) the Pelagian lie, "Man is a responsible being. He is this in that his actions *are not* determined by a divine counsel" and there is logical conflict,—a conflict that can only be removed by disallowing the lie and by placing in the room thereof the truth.

When Zwier in his great consternation cries out, "Beware, make no attempt at reconciliation, lest ye be overtaken by an "ongeluk", he has his eye fixed upon us and his mouth close to our ear. I think Zwier, upon reading this, will see into it that not we, but that he is the man in need of warning. We are having no "ongelukken" in the domain of logic but he. He should therefore be shouting in his own ears.

Zwier avers (in the above quotation from his article) that the Arminian conception of the foreknowledge of God is a clever solution of the problem how man can be responsible with a sovereign counsel suspended over his acts? They (the Arminians) seem not to realize, says Zwier, that "men op die wijze de eene waarheid aan de ander heeft opgeofferd". And then Zwier makes this remarkable statement, "De menselijke verantwoordelijkheid heeft men gered. . . ." Now is this true? Not at all. The fact is that the Arminian, through his denial of the sovereignty of the counsel, saves or rescues not but destroys human responsibility in that such a denial brings him under the necessity of conceiving of rational freedom as causeless self-determination. I shall let Vos tell Zwier this, "Their freedom, (the freedom of man's acts G.M.O.) consist in their being the expression of man's character and in their being in agreement with it. Were this not the case, man would not be responsible". Dog. Deel. I, p. 127). This statement certainly is equivalent to the assertion that the Pelagian conception of moral freedom—the conception according to which this freedom consists in causeless self-determination—spells the destruction of human responsibility. Now as the Pelagian's denial of the sovereignty of the counsel necessitates the view that moral freedom consist in causeless self-determination, this denial likewise spells the destruction of human responsibility. The fact of the matter is then that the saviour of human responsibility is not the Pelagian but the true, biblical teaching of the counsel, as this teaching only allows one to hold to the right conception of moral or rational freedom. I

will let Vos tell Zwier also this, "As the omnipotent, almighty, and personal one, He (God) can so rule man that the latter, though not without God's will and permission, acts with perfect freedom from within himself. When God sanctifies a man, He is operative in the depth of man's being, there where the issues of life are and "dan beweegt zich de geheiligde wil vanzelf en ongedwonger naar buiten, niet minder vrij dan alsof hij nooit onder de bewerking Gods gestaan had." And now follows this momentous statement from Vos' pen, "Het werk God's vernietigd niet de vrijheid des schepsels maar is er juist de grondslag van". (Dog. Deel. I, p. 130). In other words, the saviour of human responsibility is precisely the biblical view of the counsel and of its execution, the view that the counsel is determinative of man's actions.

Now further. Zwier avers, "How much more acceptable (from the point of view of pure logic, Zwier means to say. The statement immediately following the one I now quote reads, "Alles loopt daarbij logisch zoo mooi los als men 't maar begeeren. . . .") How much more acceptable the Arminian presentation, that God's election and reprobation were determined by the belief or unbelief of man, foreseen from eternity by God." Does this statement of Zwier set forth the truth? It does not. Let me make this plain. The Arminian says, "God's counsel is not determinative of man's acts. Hence, the counsel spells uncertainty for God in respect to these acts." Now place over against this Arminian tenet the biblical teaching of human responsibility—the teaching according to which human responsibility spells not uncertainty but certainty for God and what have you? And the answer: a pair of contradictory (or strictly speaking, *contrary*) propositions only one of which can be true. To remove the conflict, the Arminian conceives of moral responsibility as consisting in causeless self-determination and thus of human responsibility as spelling *uncertainty*. So to remove the conflict, the Arminian places in the place of the truth the lie. He thus brings into being two lying propositions which read: 1) God's counsel is not determinative of man's actions. 2) Man is responsible. He is this as his moral freedom spells causeless self-determination. This being true, *his acts are not determined by God's counsel*. Now there is, of course, perfect agreement between these two lies. Dit loopt inderdaad logisch zoo mooi los als men 't maar begeeren kan. But is what Zwier says true, namely, that the agreement between these two lies attains to a higher point of perfection, en dus logisch veel mooier los loopt than the agreement between the two propositions that set forth the truth about God's counsel and man's responsibility? It can't be. How did Zwier ever come by such a notion? Is the lie much more rational and logical than the truth, Satan than God?

Let me make plain to Zwier how utterly wrong he is in this his contention. As has been said, the agree-

gate of truths that go by the name of Reformed theology, form one organic whole. This means not merely that they are agreeable the one to the other but that they are so related that if the one be true the other *must* be true so that the one can be maintained through the maintenance of the other. Let us take as an illustration the two truths: 1) God's grace is sovereign. 2) Man is by nature dead in trespasses and sin. It is evident that if grace on account of its being sovereign is the sole power unto salvation, man is dead through sin and thus altogether devoid of power to cooperate with God in his salvation. On the other hand, if man has of himself strength, it requires no sovereign Deliverer to save him from his sins. It means that either of these two truths stands or falls with the other. And so it is with the two truths set forth by the propositions: 1) God's decree spells certainty for God in respect to man's acts. 2) Rational freedom and with it human responsibility spells certainty for God in respect to these same acts. If what either of these propositions asserts is true, the thought set forth by the other *must* be true, as the essence of what both assert is that God's decree is determinative of man's acts. This being the case, the logical agreement between the two truths set forth by these propositions must attain to the highest possible point of perfection. In the light of these observations one cannot help but be struck with amazement by Zwier's contention that the Arminian presentation of the matters in question is *much more logical* than the presentation of Scripture. As if there can be much or anything that is illogical and irrational about the relation between truths so closely and vitally connected that they stand or fall with each other. How can there be even a trace of contrariness between two truths essentially identical? There cannot be. True it is that the Arminian presentation is much more acceptable than the presentation of Scripture. It is this however from the point of view not of logic but of the sinful heart.

But, someone may say, is it not after all true that the two truths, 1) "God's counsel is sovereign, 2) Man is responsible" at least seem to us to be contradictory according to man's logic? This should never be said. What pray is there about the two propositions: 1) "God's counsel is sovereign, 2) God's counsel is sovereign", that even seems to be contradictory to us from the point of view of pure logic? Nothing whatsoever. But isn't there a question remaining that cannot be answered, namely: if God's counsel is determinative of man's actions, how can man be free and thus responsible for his acts? This question has been correctly answered by Dr. Vos, "When God sanctifies a man, He is operative in the depth of his being, there where the issues of life are and "dan beweegt zich de geheiligde wil vanzelf en ongedwongen naar buiten niet meer vrij dan alsof hij nooit onder de bewerking God's gestaan had." But how about the reprobated ungodly?

Paul gives us the answer: God gives them to uncleanness *through the lusts of their own heart*, so that, in their being given over by the Almighty, they act from the constraint of their own evil lust and in agreement with their sinful nature and are thus rationally free. But, someone may ask, is there not something here that continues to defy our powers of penetration? Indeed there is, namely: how can God sanctifyingly operate in His people whom He saves without in the least limiting their rational-moral freedom. And: How can God give over the ungodly to uncleanness through their evil lusts without implicating Himself in their sins and without destroying or even limiting in the least their freedom. These questions are not to be answered. The Scriptural name for the doings of God that these questions concern is not *problem* but *mystery*. To say that from the point of view of man's logic (and thus also of God's logic) there is anything irrational and illogical about the above works, is as foolish as to say that there is something irrational and illogical about the works of God consisting in his causing the sun to rise and the flowers to bloom and the trees to grow, and as wicked as to say that there is something irrational and illogical about God Himself. How can there be conflict in God or in his thinking or in His works? There cannot be. Well then, how can there be, according to man's logic, conflict in the truth about God, about His works. How can there be conflict in the thinking of God as we possess it in His revelation?

In fine, it ought now to be plain to Zwier that he should desist from telling the people that according to human logic the two truths in question are actually contrary and that therefore they need not be alarmed by the discovery that his theory of common grace is in conflict with Holy Writ. The fact is that there is no conflict between the two truths in question. Let Zwier turn away from these two truths and concentrate solely upon his theories. I will do this for him. I will now compel him to admit that between every one of these theories and Holy Writ there is actual conflict according to God's and man's logic.

Scripture: God curses the reprobated ungodly. Zwier: God blesses the reprobated ungodly. Now each of these propositions contains a term that as to meaning stands in direct opposition to the other. They are: *curses the ungodly*, *blesses the ungodly*. Now will Zwier deny that these two terms exclude each other? No, he will not. Consider now that the subject to which the one term (predicate) is joined is identical both as to meaning and as to the form of the word to the subject to which the other term is joined. Consider finally that the word *cursing* in Scripture has always the meaning of cursing and no other meaning. The same must be said of the word *blessing* and of the term *reprobated ungodly* and of the name *God*. What does it mean? That the two propositions are according to

every kind of logic not apparently but actually contradictory (contrary). Now anybody who will deny this simply makes a laughing-stock of himself as a logician. Such a one shows that he has no logic of even the first rudiments of logic. Zwier and the brethren have several more such contrary propositions of which it is claimed that they are to be found in Scripture. But this cannot be. The Bible is God's Word. It sets forth the truth, not the lie.

One word in conclusion. Zwier, the brethren, are foisting actual contradictions upon Scripture. Let them not deny but shew what they are here being accused of is untrue. They cannot. Now as the contradiction spells the lie, their doing is unspeakably terrible. Why don't they cast away from them their lying tenets and place in the room thereof the truth?

Scripture sets forth the mystery but not the lie. All God's works are mysteries. And *the* mystery is God. Now to believe is not to compel the mind to encompass two contrary propositions. To believe is to worship and adore The Mystery.

G. M. O.

What Had Calvin To Do With The Death Of Servetus?

S. D. V. of Grand Rapids, Mich., sent me the following communication.

In "The Standard Bearer" for Feb. 1, 1939, the Rev. Ophoff writes, "Think finally of Calvin himself who approved of the death of Servetus."

In "Calvin's Calvinism" p. 15 I read, "It was a false report that Calvin was the adviser that Servetus should be put to death." It was most solemnly denied. On p. 20 we find the same statement. Will you please be so kind as to explain.

Explanation. I take it that what the brother asks me to do is to explain how that there can be this conflict between my report and that of the above-named work concerning Calvin's attitude toward the infliction of the death penalty upon the heretic Servetus. There is but one explanation: either the source from which I drew or the source from which the author of Calvin's Calvinism" drew is corrupt. Now my source was Calvin's own letters which he wrote to his friends and which I possess in Schaff's "History of the Christian Church". I consider my source therefore as coming pretty close to being absolutely reliable. It is thus a conundrum to me how the author of "Calvin's Calvinism" could have informed his readers that the report to the effect that Servetus was put to death on the advice of Calvin has turned out to be a false rumor. If this is true Calvin's letters are fictitious. Though it is, of course, possible that they are this, it is not very likely. Though I wrote not that Calvin advised but that he approved of Servetus' death, there is not that

difference in meaning between these two words that will allow us to say that there is no conflict here.

Let me now quote from Calvin's letter to Farel on the 26th of October, in which Calvin gives a brief summary of the result of Servetus' trial, "The messenger has returned from the Swiss Churches. They are unanimous in pronouncing that Servetus has now renewed those impious errors with which Satan formerly disturbed the church, and that he is a monster not to be borne. (Mark the statement, "that he is a monster not to be borne). Those of Basel are judicious. The Zürichers are the most vehement of all. They of Schaffhausen agree. To an appropriate letter from the Bernese is added one from the Senate in which they stimulate ours not a little. Caesar, the comedian, (so he sarcastically called Perrin. Schaff) after feigning illness for three days, at length went up to the assembly in order to free that wretch [Servetus] (mark the expression, "in order to free the wretch".) from punishment. Nor was he ashamed to ask that the case be referred to the Council of the Two Hundred. However, Servetus was without dissent condemned. He will be lead forth to punishment tomorrow. We endeavored to alter the mode of his death, but in vain. Why we did not succeed, I defer for narration until I see you."

Mark finally the sentence, "we (namely Calvin) endeavored to alter the *mode* of his death, but in vain." Thus it was not the *death* of Servetus that Calvin tried to avert, but simply the mode of his death. Servetus was sentenced to die by fire. Calvin wished to substitute the sword for the fire; but the wish was overruled.

The expressions in Calvin's letter which I marked are certainly conclusive evidence that Calvin *approved* (*approved* was the word I used) Servetus' death. Whether Calvin literally *advised* Servetus' death, this letter of his does not shew. But this was not my contention. But even though Calvin had not in the literal sense *advised*, it shall have to be admitted that through his approving he did advise. There is, to be sure, little actual difference between approving of the death of a tried one, and *advising* that death.

Not only dissenters and personal enemies, writes schoff, but also, as Bezd admits, some orthodox and pious people and friends of Calvin were dissatisfied with the *severity* of the punishment, and feared, not without reason, that it would justify and encourage the Romanists in their cruel persecution of Protestants in France and elsewhere. So under these circumstances Calvin felt it to be his duty to defend his conduct, which he did in his work against Servetus. In this work we come upon a paragraph that reads, "Whoever shall now contend that it is unjust to put heretics and blasphemers to death will knowingly and willingly incur their very guilt. This is not laid down on human authority; it is God who speaks and prescribes a per-

petual rule for the Church. It is not in vain that He banishes all those human effections which soften our hearts; that he commands paternal love and all the benevolent feelings between brothers, relations, and friends to cease; in a word, that he almost deprives men of their nature in order that nothing may hinder their holy zeal. Why is so implacable a severity exacted but that we may know that God is defrauded of his honor, unless the piety that is due to him be preferred to all human duties, and that when His glory is to be asserted, humanity must be almost obliterated from our memories."

It is to be considered that in the above excerpt Calvin is writing in justification of the death of Servetus. The above-cited language is a *defence* of this death. Now defence, certainly, is approval, and to approve is essentially to advise.

Calvin's defence did not altogether satisfy even some of his best friends, writes Schaff. Zurkinden, the state secretary of Bern, wrote Calvin Feb. 10, 1554: "I wish the former part of your book, respecting the right which the magistrates may have to use the sword in coercing heretics had not appeared in your name, but in that of your council, which might have been left to defend its own act. I do not see how you can find any favor with men of sedate mind in being the first formally to treat this subject, which is a hateful one to almost all."

So wrote this friend to Calvin. He seemed to have been unmindful of the fact that Calvin was a god-intoxicated man, and that such a man cannot be deterred from doing what he conceives to be a duty toward God by the circumstance that this duty is hateful to men.

Also Bullinger wrote his objections, "I only fear that your book will not be so acceptable to many of the more simple-minded persons, who, nevertheless, are attached both to yourself and to the truth, by reason of its brevity and consequent obscurity, and the weightiness of the subject. And, indeed, your style appears somewhat perplexed, especially in this work." This friend, too, feared the re-action of men.

Calvin's reply reads (April 29, 1554): "I am aware that I have been more concise than usual in this treatise. However, if I should appear to have faithfully and honestly defended the true doctrine, it will more than recompence me for my trouble. But though the candor and justice which are natural to you, as well as your love towards me, lead you to judge of me favorably, there are others who assail me harshly as a master in cruelty and atrocity, for attacking with my pen not only a dead man, but one who perished by my hands. Some, even not self-disposed toward me, wish that I had never entered on the subject of the punishment of heretics and say that others in like situations have held their tongues as the best way of avoiding hatred. It is well, however that I have you

to share my fault, if a fault it be; for you it was who advised and persuaded me to it. Prepare yourself, therefore; for the combat."

Who was this man Servetus?

Calvin repeatedly acknowledges that he was responsible for Servetus' arrest. "Servetus," he wrote to a friend in Basel, "escaped from prison in some way or other. . . . At length, in an evil hour, he came to this place, when, at my instigation, one of the Syndics ordered him to be conducted to prison; for I do not disguise it that I considered it my duty to put a check, so far as I could, upon this most obstinate and ungovernable man, that his contagion might not spread further. We see with what wantonness unpiety is making progress everywhere, . . . we see how very inactive those are whom God has armed with the sword for the vindication of His name."

But Calvin denies that he uttered a word about Servetus' punishment. I quote, "I have not uttered a word about his punishment, as all honest men will bear witness, and I challenge even the malignant to deny it if they can."

Of course, this testimony of Calvin we accept as true. But the fact of the matter is that, according to his own statements, he had Servetus apprehended by the civil magistrate at Geneva. This magistracy, aware of Calvin's view to the effect that it is the solemn duty of the state (and not of the church. The duty of the church, according to Calvin is to convict and denounce the heretic theologically) to condemn and to punish heretics, tried, condemned and punished with death.

Servetus and, as was shown Calvin approved and through his approving advised.

He was perhaps one of the most remarkable men in the history of heresy. Quoting Schoff, he was of medium size, thin and pale, like Calvin, his eyes beaming with intelligence, and an expression of melancholy and fanaticism. Owing to a physical rupture he was never married. He seems never to have had any particular friends, and stood isolated and alone.

His mental endowments and acquirements were of a high order, and placed him far above the heretics of his age and almost on an equality with the Reformers. He was theologian, philosopher, geographer, physician, scientist and astrologer. His discoveries, writes Schaff, have immortalized his name in the history of science. He knew Latin, Hebrew, Greek as well as Spanish, French and Italian, and was well read in the Bible, the early fathers and the schoolmen. His style is frequently obscure. He accumulates arguments to an extent that destroys their effect. He gives eight arguments to prove that the saints in heaven pray for us; ten arguments to show that Melancton and his friends were sorcerers, blinded by the devil; twenty arguments against infant baptism; twenty five reasons for the necessity of faith before

baptism.

Servetus was a heretic and a blasphemer. He desired and railed against the Trinity. Thus he was a Socinian and Unitarian with leanings toward Pantheism.

In his notes to the Council on the 18th of Sept., he over and over calls Calvin a liar, an imposter, a miserable wretch, a hypocrite, a disciple of Simon Magnus. Expressions as these occur, "Do you deny that you are a man-slayer? I will prove it by your acts. You dare not deny that you are a Simon Magnus. As for me, I am firm in so good a cause, and do not fear death. You deal with sophistical arguments without Scripture. You do not understand what you say. You howl like a blind man in a desert. You lie, you lie, you lie, you ignorant calumniator. Madness is in you when you persecute to death. I wish that all your madness were still in the belly of your mother. I wish I were free to make a catalogue of your errors. Whoever is not a Simon Magnus is considered a Pelagian by Calvin. All, therefore, who have been in Christendom are damned by Calvin; even the apostles, their disciples, the ancient doctors of the Church and all the rest. For no one ever entirely abolished free-will except that Simon Magnus. Thou liest, thou liest, thou liest, thou miserable wretch."

In setting forth his view of the Divine Being, Servetus was equally as abusive. His fundamental doctrine was the absolute unity, simplicity and indivisibility of the Being of God in opposition to the tri-personality of orthodoxy. He calls all Trinitarians "tritheists" and "atheists". They have not one absolute God but a three-parted, collective, composite God—that an unthinkable, impossible God, which is no God at all. They worship three idols of the demons,—a three-headed monster.

Let us now raise the question whether Calvin did right. His action is universally condemned by the men of this age and by many of his own. But we observe that it is a question whether Calvin did wrong. Why should not the blasphemer be punished as well as the thief and the murderer?

A final remark. It may be that in saying that the report to the effect that Calvin advised the death of Servetus has turned out to be a false rumor, the author of this statement had reference to Calvin's assertion that he had not uttered a word about Servetus' punishment. However, in the light of our findings, this statement of Calvin has little meaning. It certainly cannot be quoted to prove that the report to the effect that Calvin approved, and made it known through various acts of his (such as his instigating the magistracy of Geneva to apprehend Servetus, and further his request that only the mode of putting Servetus to death be changed) that he approved and thus virtually advised Servetus' death, has turned out to be false.

G. M. O.